

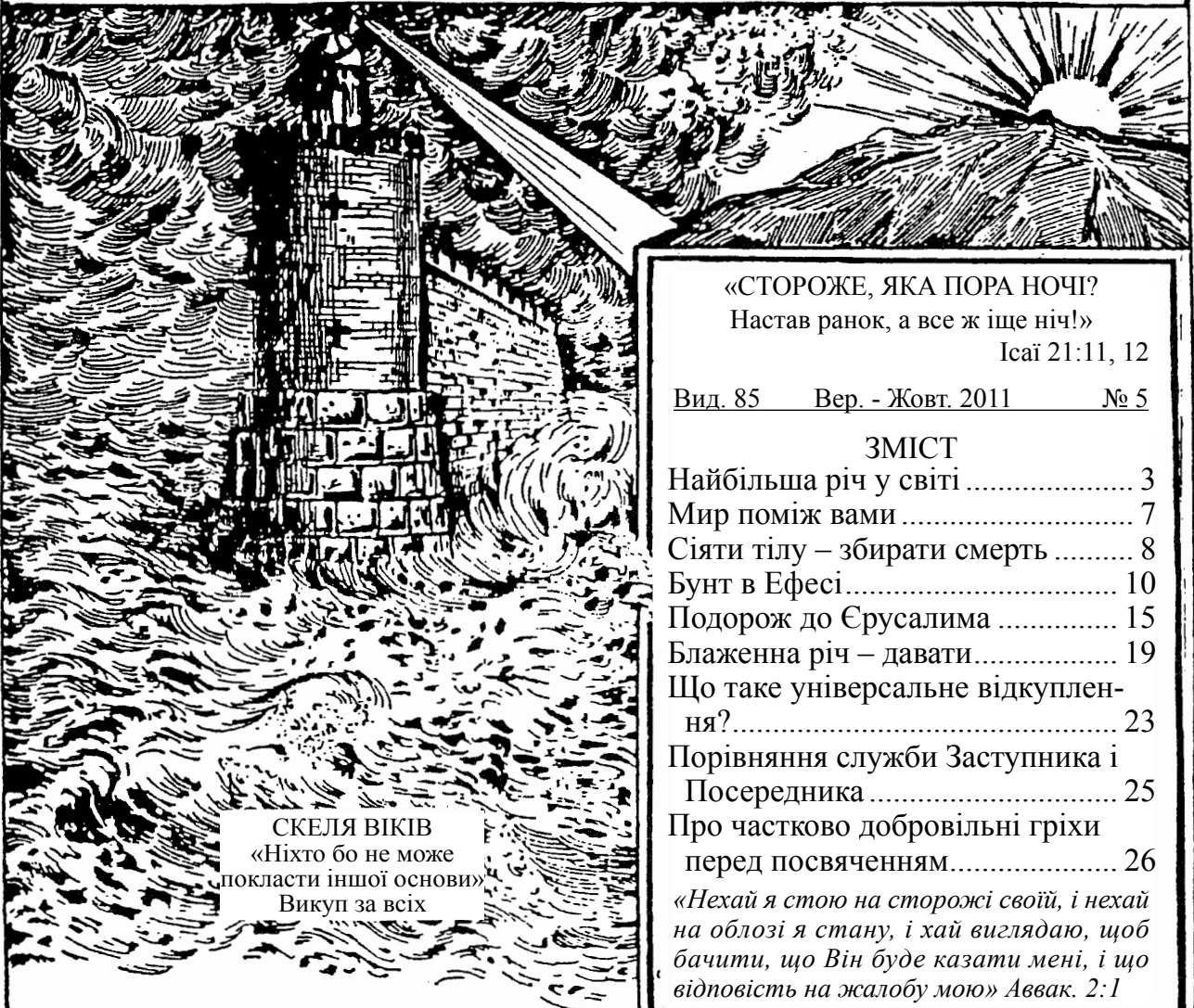

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 85 Вер. - Жовт. 2011 № 5

ЗМІСТ

Найбільша річ у світі	3
Мир поміж вами	7
Сіяти тілу – збирати смерть	8
Бунт в Ефесі	10
Подорож до Єрусалима	15
Блаженна річ – давати	19
Що таке універсальне відкуплен- ня?	23
Порівняння служби Заступника і Посередника	25
Про частково добровільні гріхи перед посвяченням	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомилкового Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

НАЙБІЛЬША РІЧ У СВІТІ 1 КОРИНТЯН 13

БОГОПОДІБНІСТЬ В СЕРЦІ, В МОВІ, В ДІЯХ, В ДУМКАХ – ЛЮБОВ Є СУТТЮ БОЖЕСТВЕННОГО ХАРАКТЕРУ – РІЗНІ ВИДИ ЛЮБОВІ – СПЕКТР ЛЮБОВІ ВІДОБРАЖАЄ РИСИ, НЕВІД’ЄМНІ ДЛЯ ЧЛЕНСТВА В ПРОСЛАВЛЕНОМУ ТІЛІ ХРИСТА – КОРИСНІ РАДИ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ САМОГО СЕБЕ – ЛЮБОВ – ПРИКМЕТА, ЯКА ТРИВАТИМЕ ВСЮ ВІЧНІСТЬ – ДАРИ ЗЦІЛЕННЯ І Т.П. ПРИПІНИЛИСЯ

*«А тепер залишаються віра, надія, любов, оці три. А найбільша між ними любов!»
(вірш 13).*

Любов – прикмета, яку людина, мабуть, не в змозі описати. Найкраще, що ми можемо, це змалювати її поведінку. Хто володіє цією якістю, здатен оцінити її, але не може її пояснити, бо вона від Бога – вона є Богоподібністю в серці, в мові, в діях, в думках, що проходить крізь всі людські риси і намагається заволодіти ними.

Однак є три види любові, і апостол тут не говорить про загальне почуття, а про особливий вид любові, який належить Богу і Новому Створінню, зачатому Ним. Є тілесна любов, яку німі створіння проявляють до свого потомства, – любов, яка часто веде до жертвування свого життя за нього. Цей вид любові знаходиться в тілесній людині навіть в стані її гріхопадіння. Це більш-менш егоїстична любов, бо вона інколи готова навіть пограбувати когось заради багатства, якого домагається. Це не є любов, яку описує апостол, адже він не звертається до тілесної людини. Він звертається до Нового Створіння і каже, що тілесна людина не в змозі оцінити те, про що він говорить. Щоб мати чітку уяву про цю любов і серцем прийняти її за правило життя, треба бути зачатим згори Всевишнім (1 Кор. 2: 9-14).

ПУТЬ ІЩЕ КРАЩА

Церкві в Коринті було майже п’ять років, і вона була свідком щедрого Господнього провидіння. Пишучи свій лист до братів у Коринті, св. Павло, мабуть, добре знав їхні потреби, намагаючись послужити Божественним Посланням благодаті. Та він, очевидно, ще не розумів, яку велику працю виконує і якими далекосяжними будуть рамки його настанов, тому йому було краще не знати, наскільки важливою була його служба всій Церкві Євангельського віку. Таке знання могло зробити його зарозумілим, і власне проти цього Господь оберігав його, дозволяючи на «колочку в тілі» (2 Кор. 12: 7-10).

В своєму Посланні св. Павло поступово спрямовує розум читачів до кращого розуміння їхніх благословень. В попередньому розділі він звертає увагу на різні «дари Духа», передані ранній Церкві для її утвердження та розвитку. На завершення розділу він радить, щоб кожен член Церкви, оцінюючи ці дари, щиро прагнув чогось кращого, додаючи: «А я вам покажу путь іще кращу!» – щось значно краще від цих дарів Святого Духа. Наше дослідження стосується вищих прагнень, які повинні заохочувати Божу дитину, – стосується здобуття і розвитку духа Любові, Духа Господа.

Дари Духа, про які апостол веде мову в попередньому розділі, займали в першій Церкві

місце інших благословень, які ми маємо зараз. Вони не мали Біблій, не мали Конкордансів, не мали жодних підручників для вивчення Біблії, тому потребували чудесних «дарів мов», щоб це могло зближувати їх щотижня для вивчення Господнього Послання. Потрібно було, щоб до них це Послання прийшло чудовим чином, щоб вони цінити його більше і розуміли, що воно є від Господа, а не від них. Це створило можливість для іншого дару – «пояснення мов». Ось так вони зблизилися і зміцнилися різними дарами Святого Духа, – будувалися до часу, коли одна за одною книги Нового Заповіту були зібрані докупи. Після смерті апостолів та припинення дарів, писане Слово, дане Божественним провидінням, мало вважатися цілком достатнім, і, власне, про це говорить апостол.

Після того, як св. Павло згадав різні факти і звернув увагу на єдність Церкви, він сказав коринтянам, що вони, мабуть, занадто високо цінять «дари мов». Хоча будь-який дар займає своє місце в Церкві як благословення, однак, як пояснив апостол, ще більше благословення полягає в здібності представляти Правду добре зрозумілою мовою. За його словами, він сам міг говорити багатьма мовами – знав їх більше, ніж будь-хто з них, проте казав, що віддавав перевагу говорити тією мовою, яка була зрозумілою для його слухачів. Нарешті, наводячи свої аргументи, він переходить до лекції, що становила свого роду кульмінацію його попередніх міркувань.

ВИЩІСТЬ МОВИ ЛЮБОВІ

Врешті апостол виклав велику правду, яку в тій чи іншій мірі визнає скрізь весь християнський народ – залежно від розвитку характеру на подоби свого Відкупителя та від свого розвитку як дітей Бога. Св. Павло каже, що не треба понад усе шукати знання, таланти або ті чи інші дари, але найбільше треба цінити любов.

Бог є любов, і хто хоче Йому подобатися, повинен розвивати цю рису, бо на основі Божественного Закону ніхто ніколи не матиме повного Божественного схвалення або вічного життя на будь-якому рівні існування без цілковито

утвердженої в серці, в характері Божественної риси Любові. Тому «Любов є виконанням Закону» (Рим. 13: 10). Правдивість такого твердження є очевидною для всіх.

Св. Павло переконливо стверджує, що коли б він знав усі мови землі та небес і говорив ними досконало та вишукано, то і тоді вони б не становили доказу його прийняття до вічного життя. І коли б він все це робив формальним чином – говорячи про Божественний характер та промовляючи в інтересах ближніх, – воно не виходило б із серця, а було б схоже на дзвенячу мідь або гудячий бубон. Тому, аргументує він, мови не треба сприймати як доказ християнського характеру.

Мова апостола починається виразом «коли», який можна до певної міри оспорити твердженням, що ніхто не міг говорити переконливо Євангеліє Христа, якщо він не мав духа любові. Хоча ми всі чули публічних промовців, які здатні виголосити захоплюючі звернення на тему Святого Письма, однак в цілому ми зауважили, що їхні вчення не мають в собі нічого особливого. Вони мають бути сказані від серця, спонукуваного любов'ю до Правди, а не з бажання викликати оплески або отримати гроші.

Далі апостол розмірковує над пророкуванням – ораторством – і говорить про розуміння таємниць, про знання і про віру, яка пересуває гори. Хіба ж ці здібності не свідчать про славний розвиток характеру, про повне прийняття Богом і про запевнення вічного життя? – питає він. На що відповідає: «Ні, якими б вишуканими не були ці вміння, вони не матимуть жодного Божественного схвалення і не принесуть нам жодної користі, якщо не ґрунтуватимуться на любові». Ось так апостол своїм аргументом звеличує перед нашим розумом прикмету Любові. Далі він говорить, що коли б ми навіть віддали все наше багатство, щоб накормити вбогих, і були спалені на вогнищі як мученики, це не принесло б нам жодної користі, бо мотиви, почуття, які стоять за нашим бажанням давати і бути мучениками, не виникали з любові. Без любові, рушійної сили наших дій, не буде жодної нагороди.

СКЛАДОВІ ЛЮБОВІ

Для тих з Господнього народу, хто ніколи не вивчав елементи любові, тобто її складові частини, думки апостола, викладені в нинішній лекції, можуть здатися одкровенням.

Він нараховує дев'ять таких складових:

(1) Терпеливість – «Любов довготерпить»;

(2) Милосердя – «Любов милосердствує»;

(3) Великодушність – «Любов не задрить»;

(4) Покора – «Любов не величається, не надимається»;

(5) Ввічливість – «Любов не поводитьсь нечемно»;

(6) Безкорисливість – «Любов не шукає тільки свого»;

(7) Самовладання – «Любов не рветься до гніву»;

(8) Простодушність – «Любов не думає лихого»;

(9) Чесність – «Любов не радіє з неправди, але тішиться правдою».

Попри всі наші фізичні немочі та болі, яким чудовим був би світ, коли б кожен член нашого роду був досконалим в цих рисах! Та було б марною тратою часу побиватися над тим, чого в нас немає, або даремно докоряти нашим ближнім та приятелям, що вони, як і ми, не є досконалі в любові. Справді, чим краще ми розуміємо вчення Біблії, тим більше можемо співчувати бідному «стогнучому створінню». В певному сенсі слова всі наші симпатії є на боці славного критерію, який апостол висунув перед нами. Ми не можемо симпатизувати ані злу, ані неправді, ані гріху. Ми з ними несумісні. Але, розуміючи ситуацію, ми можемо співчувати нашим ближнім і собі, що ми є в стані гріхопадіння, і жоден з нас не може поступати так, як хотів би.

Біблійним ключем до усієї справи є факт, що ми як рід були народжені і розвинулися в беззаконні, що в гріху почала нас мати (Пс. 51: 7; 1 М. 3: 20). Лихо гріха, недосконалості та смерті зіпсувало весь світ розумово, морально і фізично, вчинивши нас, як каже апостол, «стогнучим створінням» (Рим. 8: 22). Це знання про стан справ, яке мають деякі і яке розуміють

деякі, повинно зробити їх особливим народом, співчуття та доброзичливості яких до своїх ближніх в біді виникає з любові. Проблема в тому, що навіть ті, котрих так мало і котрим відомі речі з Божого Слова, мають стільки самолюбства в собі і так обтяжені турботами цього життя, що і їхня доброзичливість не є такою, якою має бути!

СЛОВА, ЗВЕРНЕНІ ТІЛЬКИ ДО НОВИХ СТОРОН

Бачимо причину, чому Святе Письмо не звертається до тілесної людини. Її розум настільки просочений самолюбством, що очі жалю та вуха співчуття майже закриті. Святе Письмо показує, що Господь загально не звертається до тілесних людей, а притягує до Себе тих небагатьох, котрі володіють особливими прикметами серця та розуму, і веде їх особливим чином до знання Відкупителя, залишаючи право прийняти або відкинути пропозицію Божественної благодаті та прощення.

Хто відгукнеться, той буде просвічений ще більше. Якщо він далі буде відкритим, його трактуватимуть як виправданого через віру в кров нашого Господа Ісуса Христа. Далі йому будуть запропоновані особливі можливості, а також заохочення вчинити повне посвячення самого себе Богу і Його службі аж до смерті. Хто відгукнеться і посвятиться, той опиниться в становищі, де Господу до вподоби вважати його мертвим для земних речей (на основі його власного визнання) і дати зачаття Святим Духом та славними обітницями Свого Слова, вважаючи такого Новим Створінням в Христі – членом Тіла Відкупителя, що воно Церква.

Такі особи досягають становища, де вони, як Божі діти, повинні йти в школу і розвиватися в знанні та характері, щоб справді бути придатними, приготованими, відповідними до вічного життя і частки зі своїм Відкупителем в Його Царстві.

УРОКИ ЦЬОЇ ШКОЛИ

Коли ми поступаємо в Школу Христа, то кінцева мета шкільного курсу викладена нам

словами Великого Вчителя: «Отож, будьте... як... Отець ваш Небесний». Та сама думка представлена нам в запевненні св. Павла, що Бог наперед постановив, що тільки ті, хто стане копією Його дорогого Сина – стане подобою характеру, – можуть бути Його співпадкоємцями в обіцяному Царстві (Рим. 8: 29). Коли ми йшли в Школу Христа, ми не знали, що від нас вимагатиметься аж стільки. Коли ми посвячувались до смерті в службі для праведності, ми не усвідомлювали всього того, що ми робимо. Однак при цьому нас не позбавили жодних привілеїв, бо те, що нам було запропоновано, і те, що ми посвятилися робити, містить все, що є в межах нашої досяжності (і не більше) – до самої смерті. Отже, жодний наш урок не виходить за межі нашої угоди, нашої домовленості що робити.

Весь спектр прикмет любові, представлений нам в сьогоднішній лекції, показує різні частини цього одного уроку, як можна бути схожим на Христа, Котрий є відбитком Бога. Апостол показує, з чого складається характер, який, за визначенням Бога, ми повинні мати, щоб бути гідними Його дару, яким є вічне життя через нашого Господа Ісуса Христа (Рим. 6: 23).

ЛЮБОВ В ПОРІВНЯННІ

«Любов... усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить». Її складові – терпеливість та доброта – є любов'ю в значенні готовності зносити всякого роду протистояння там, де вона бачить відповідний об'єкт для виявлення симпатії. Любов «вірить у все» в тому значенні, що вона не піддає сумніву, не виявляє недовіри, не оспорює мотиви та правдомовність своїх ближніх. Лише після повних та переконливих доказів, які свідчать навпаки, вона перестає виявляти віру. Любов «сподівається всього» в тому значенні, що вона бажає благословення всім, з ким має справу, і зі свого бажання намагається постійно робити їм добро. Любов «усе терпить» в тому значенні, що її не можна загасити, коли є хоч щось, в чому вона може себе належним чином проявити.

Дивлячись з іншої точки зору, ці риси можна було б пояснити так: Любов «усе зносить», витримуючи тиск з усіх боків і не дозволяє, щоб її розчавили. Вона «вірить у все», бо є повна віри в Божественні обітниця та задуми і жодним чином не сумнівається. Вона «сподівається всього» в тому значенні, що ця досконала любов до Бога дозволяє серцю наповнитися довір'ям до Всемогутнього, на любов Котрого вона покладається. Вона «усе терпить» в тому значенні, що душу, з'єднану з Богом узами любові, не можна здолати, перемогти. Така Божественна воля і такий порядок. Бог не дозволить нікому з цих малих потрапити в спокусу, яку вони не змогли б знести, але в кожній спокусі дасть шлях для втечі (1 Кор. 10: 13).

Апостол робить порівняння між любов'ю і деякими дарами Духа, які високо цінила коринтська Церква. Він хотів, щоб ми всі розуміли, як незрівнянно вищою є любов від будь-якого дару, яким так тішилася перша Церква. Любов це не дар, це зростання. Це плоди, які мають розвиватися в саду наших душ, які треба дбайливо плекати, щоб вони належно розвинулися. Він каже, що любов ніколи не перестане, навіть якщо перестануть інші речі: вміння пророкувати – ораторство, дар мов, знання і т.д. Вони втратять своє значення, коли умови зміняться настільки, що в них більше не буде потреби. Пророкуванню настане кінець, мови припиняться і знання минеться.

Аргумент, висунутий св. Павлом, полягає в тому, що всі ці речі неминуче прийдуть до свого завершення, коли надійде досконалість, бо всі наші дари і таланти є недосконалі. Разом з нашою славною переминою в Першому Воскресінні та із запровадженням Тисячоліття наші умови будуть настільки іншими, що багато речей, які ми так високо цінили в нинішніх неприяних обставинах, стануть тоді невартисними! Колись кремій був незамінним для запалювання світла, та тепер вийшов з ужитку, бо на зміну йому прийшли сірники, електрика та ін. Так само багато дарів, включаючи дар мов, зникли ще задовго до ранкового світла Тисячоліття. За якийсь час після смерті апостолів вони припинилися цілковито, бо передавалися тільки апостолами.

«ДАРИ» І «ПЛОДИ»

Далі апостол порівнює дари Духа з плодами Духа і показує, що перші, коли їх зіставити з останніми, можна назвати забавами дитинства порівняно зі справжніми цінностями зрілого віку. «Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче». Отже дари мов, пояснення мов і т.д. були дані Церкві в її немовлячому віці і послужили корисній цілі. Та вони відійшли у минуле, коли Церква перестала бути немовлям і почала здобувати міць та розвиток, що виникали з більшого знання великого Божого Плану. Бог намірився розвивати членів Тіла Христа молоком Слова і твердою їжею Слова, доки вони не досягнуть міри зросту Христової повноти. Чим дорослішим є християнин, тим краще він розумітиме, що дари Духа були на зразок дитячих забавок і були замінені на плоди Духа, більш вартісні для Церкви в стані її розвитку (Євр. 5: 12-14).

Далі св. Павло звертає увагу на факт, що ми не живемо лише заради сьогодення, але й заради майбутнього, бо все, що перейде в майбутнє, має бути для нас першочерговим. Він хоче, щоб ми збагнули, що для християнина такою найважливішою річчю є Любов, яку він змалював у нашій лекції. Наше знання, наші мови і т.п. теперішнього часу є лише тінню більших можливостей, які нам належатимуть, якщо ми зуміємо досягти славних благословень Першого

Воскресіння. Яким би яким не був наш погляд в теперішньому часі, тоді він виявиться темрявою порівняно з повним світлом славного Тисячолітнього Дня. Якщо тепер ми дивимось мовби крізь матове скло, тоді ми будемо дивитися в саме обличчя. Тепер ми знаємо частково, тоді будемо знати так, як самі є пізнані.

Апостол прагнув, щоб Церква зрозуміла, що віра, надія і любов – три плоди Святого Духа – є набагато вищими від усіх дарів Духа, бо ці плоди пробуватимуть весь Вік. До Тисячолітнього Поранку ми потребуватимемо віри, надії і любові. Ми не можемо без них обійтися. Ми не можемо зробити жодного поступу, якщо будемо йти за Учителем без цих рис. Та коли ми намагаємось порівняти ці недосконалі риси між собою, то, за його словами, найважливішою з них є любов.

Любов є Божественною рисою. Без неї ми не станемо задовільними для Бога навіть тоді, коли володітимемо всіма іншими рисами, з яких складається християнський характер. Любов є рисою, яка триватиме всю вічність. Якщо ми маємо залишитись в Божественній милості, ми завжди потребуватимемо Любові. Що стосується віри і надії, то якими б чудовими не були ці риси, прийде час, коли вони будуть поглинуті видимим, реаліями славного становища єдності з Господом. Але любов ніколи не перейде. Серед усіх благодатей Духа вона є найвищою і вічною.

R5926 (1916 p.)

МИР ПОМІЖ ВАМИ

Всі ми чули приказку: «Діамант шліфує діамант». Усі коштовні камені є дуже тверді, а також дуже чисті. Ця твердість збільшує їхню цінність. Весь Господній народ є коштовними каменями. Він не лише очищений Господньою благодаттю, але й має кристалізований характер. Ми попередньо вже довели, що це так, тому існує більша небезпека порізатись і подряпатись, коли він є укупі, аніж коли б він був з менш твердого матеріалу. Віконна замазка і глина не роблять порізи, і так само

не робить порізи характер, схожий на віконну замазку.

Пам'ятаючи це, Господній народ повинен бути дуже доброзичливим один до одного і дуже поважати один одного. Ми вчимося поважати, як це робить Господь, рішучість характеру, міцність характеру, непохитність мети, навіть якщо інколи ці риси характеру можуть спричиняти деякі неприємності. Тому не дивно, що зібрання дослідників Біблії час від часу мають свої труднощі, як і світські організації!

ГОСПОДНІЙ НАРОД – НЕ ІНІЦІАТОР НЕЗГОДИ

Проте Господній народ повинен пам'ятати особливий наказ свого Учителя бути миротворцями, а не заколотниками. Не потрібно великої майстерності, щоб внести розлад. Натомість, щоб запобігти незгоді, Господньому народу потрібно багато покори, доброти, терпеливості та інших якостей Святого Духа, навіть якщо панують лише найкращі наміри. Наскільки всі ми повинні пильнувати, щоб ворог нас не спокусив, не звів зі стежки миру!

Потрібно багато досвіду і мудрості, яка походить згори, щоб зробити нас здатними правильно розсудити, чи розбіжності між нами та іншими є справою принципу, коли під загрозою є певна фундаментальна правда, чи це просто питання переконання і надання переваги, яке не зачіпає принципу. В останньому випадку ми повинні бути готові підпорядкуватися практично будь-чому в ім'я миру, тоді як не можемо цього зробити там, де мова йде про принципи. Однак нам часто з'являється ілюзія, що наші уподобання завжди мають підтримку принципів правди і праведності. З досвіду ми повинні навчитися, що це помилка, і повинні критично розглядати кожне таке припущення, прохаючи Господньої мудрості, яка дозволить нам побачити різницю між тим, що є лише нашим уподобанням, і тими питаннями, які зачіпають принципи і вчення, що мають божественне походження.

Наприклад, в зібранні часто є брати або сестри, які твердо наполягають, щоб певну справу зробити саме так і так, бо це було їхнім колишнім звичаєм, або вони вірять, що саме так буде краще. Вони готові затіяти сварку, якщо не зробити так, як вони вважають. Мудріша

поведінка – відмовитися від наших уподобань на користь уподобань інших, якщо вони на цьому наполягають і якщо вдасться досягти потрібного результату – а саме, насправді забезпечити виконання волі зібрання, бо воля зібрання повинна вважатися волею Господа – або, якщо це не є волею Господа, то Господь покерує цією справою і дасть з неї урок для зібрання.

Кожен член і всі члени зібрання повинні ревно старатися сприяти плодам Святого Духа в зібранні – покорі, доброті, терпеливості, братерській доброзичливості, любові, радості, миру. Сприяючи їм, ми самі повинні пам'ятати про них і виявляти їх в собі, даючи цим приклад іншим і показуючи, що вплив святого Духа проявляється в наших власних серцях і житті.

ПОШИРЕНА ПОМИЛКА

Надто часто допускається помилка, коли вважають, що весь тягар відповідальності лежить на нас – забуваючи, що наша відповідальність закінчується тоді, коли ми розсудили річ і поступили відповідно.

Нестача віри в Господа тісно пов'язана з помилкою внесення незгоди в зібрання в певних формальних питаннях. Ми повинні пам'ятати про те, що Господь дбає про зібрання і про весь Свій народ, і що Він є здатний і охочий скерувати наші труднощі для добра – і так само труднощі інших. Тому, якщо справи в зібранні не йдуть точно так, як нам подобається, то для нас, а часто для всіх, буде краще представити справу Господу в молитві, аніж постійно бурчати чи придиратися до того, що задовольняє інших або здається таким для них (або, принаймні, для більшості зібрання).

R5929 (1916 p.)

СІЯТИ ТІЛУ – ЗБИРАТИ СМЕРТЬ

*«Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може.
Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне»
(Галатів 6: 7).*

В цьому вірші апостол, судячи з усього, наголошує на факті, що недостатньо посвятитися Богу. Щирістю своєї поведінки ми повинні по-

казати, що в наше життя увійшла перетворююча сила. Якщо казати, що ми – Нові Створіння, і при цьому змінюватись лише на словах, далі сіючи тілу, то наслідки будуть не на словах, а на ділі, і ми пожнемо заплату – тління. Можна обманути інших і можна обманути себе, але

Бога обманути не можна. Якщо ж ми, намагаючись якомога краще зрозуміти Господню волю, будемо класти своє життя, сіючи Духу, то пожнемо вічне життя.

Апостол звертається до святих, до посвяченого Божого народу, до тих, хто представив своє тіло живою жертвою і чия жертва виявилася прийнятною через заслугу Христа. Ставшись Новими Створіннями через зачаття Святим Духом, вони йдуть вперед, щоб здобути досконалість на духовному рівні.

Якщо ж ми, належачи до цього класу, будемо жити по тілу – будемо стосуватись до бажань плоті – то помремо. Це не означає, що коли хтось з Божого народу має якесь земне бажання або в його розумі з'явилося якесь погане почуття, він помре в ту саму мить або відразу буде відтятий від усякої надії майбутнього життя на духовному рівні. Річ у тому, що коли ми живемо по тілу – женемось за бажаннями плоті, йдемо саме таким шляхом в житті – то це закінчиться смертю. Кожна насінина, посіяна так, веде до смерті. А якщо ми сіємо плоті, то з плоті пожнемо тління.

ПОТРІБНО ХОЧ ТРОХИ ДБАТИ ПРО ТІЛО

Коли ми сіємо тілу, це зовсім не означає, що ми хочемо сіяти тілу. Апостол дає зрозуміти, що клас, до якого він звертається, не хоче сіяти тілу, а хоче робити зовсім протилежне. Та якщо ми справді сіємо тілу – тілесним похотям або якимсь земним прагненням, що суперечать новій природі, – то згодом з'явиться врожай. Ми можемо хотіти мати кращий одяг, смачнішу їжу, жити на кращій вулиці і в гарнішому домі, але це не обов'язково грішні речі. Це речі тіла, але апостол тут має на думці зовсім інше. Він має на увазі речі грішної плоті, які завжди суперечать Духу.

Якщо ми робимо речі, які, як знаємо з вчення Божого Слова, Він не буде схвалювати, то цим ми сіємо насіння тілу. Кожна п'ядь, якою ми поступаємось, – чи то в думці, чи в слові, чи в ділі – означає відповідну втрату духовних сил, і Нове Створіння стає слабшим. Це може бути

в стосунку до їжі, одягу, нашого дому, нашого часу і т.д., і в цих випадках воно буде сіянням тілу. Якщо на основі того, як ми розуміємо Господню волю, ми йдемо шляхом утримання нашого тіла в стані, найкращому для служіння, і при цьому наше тіло, наша плоть, має жадання до деяких речей, які не будуть для нашого духовного добробуту, Нове Створіння повинно сказати: «Ні, це не для тебе», або «Ці речі надто дорого обійдуться тобі».

Небагато хто вчинив своє тіло жертвою, і, власне, до таких промовляє апостол: «Як Нове Створіння, я кажу Старому Створінню, тілу: «Я дам тобі речі, які є для твого добра. Не думаю, що Господь бажає, щоб я вбив тебе відразу, бо мені потрібна твоя служба, але Господь хоче, щоб я навчився самовідречення. Ти не отримаєш те, що хочеш зараз, бо насправді це тобі не потрібно. Однак за якийсь час ти, можливо, його отримаєш, якщо я вважатиму, що тобі це буде потрібно і буде добре для тебе».

КОВАЛЬ ТА ОСЕЛ

Якщо Нове Створіння дає вільну волю старому створінню – що читати або що їсти, скільки спати, коли вставати, куди йти, як довго прогулюватися і т.д., то Нове Створіння буде мати повні руки клопотів, чи не так? Дух Господа повинен мобілізувати Нове Створіння в думці, слові та вчинку і вирішувати, що саме воно має робити, що їсти, куди йти, тобто має контролювати все. Якщо ми сіємо Духу, якщо ми ходимо за Духом, ми будемо переможцями, пожнемо вічне життя. Не треба поступатися старому створінню. Поступаючись, ми сіємо насіння тілу, і за якийсь час старе створіння почне говорити: «Ти вже звик мені це давати і повинен дозволяти мати далі». Тож наслідки для Нового Створіння можуть бути катастрофічними.

Це нагадує мені одну з казок Езопа, яку багато з вас читали.

«Одного морозного, погожого ранку осел просунув свого носа в двері кузні, де було тепло від розпаленої печі. Побачивши його, коваль промовив: «Іди собі!». На що осел відповів: «Який

ти скупий! Я ж тільки хочу погріти носа». За якийсь час коваль оглянувся і бачить, що осел вже й голову просунув у двері. «Іди, забирайся!» – вигукнув він. Осел заходився благати дозволити йому хоча б трохи вдихнути тепла і казати, що голова його зовсім не заважатиме ковалю. Минуло трохи часу і коваль запримітив, що осел вже наполовину зайшов у кузню. «Йди геть, йди геть!» – знову вигукнув він. Та осел стояв на своєму: «Хочу зігрітися!» Що тут було робити? І коваль мовчки погодився. Коли він знову глянув, аж ось осел вже в кузні. Коваль підбіг і почав розмахувати руками: «Забирайся, забирайся!» На що осел зі здивуванням сказав: «Котрий з нас має забиратися?», потім повернувся і боляче хвицнув коваля. Ось так, все вийшло як хотів осел».

«КІНЕЦЬ ЇЇ СТЕЖКА ДО СМЕРТІ»

Так само буде з нами, якщо ми крок за кроком почнемо поступатися бажанням тілесного розуму. Кінець такої стежки жадань тіла, як навчає

нас апостол, є смерть. Св. Павло не каже, що її початком є смерть, а що початок такої стежки веде до смерті. Якщо старе створіння пішло на манівці, то треба вернутися і пройти назад кожен крок, бо інакше справа є безнадійною. Нове Створіння повинно сказати старому: «Ти не маєш мені вказувати!» Старе створіння повинно знати, що паном є Нове. Нове Створіння розвивається за рахунок старого, старої природи, яку слід умертвити.

Ці речі не стосуються світу тепер, але будуть стосуватися його грішного тіла колись. Якщо хтось в Тисячолітньому віці поступиться грішній плоті, поступово віддаляючись від Господа, то кінцем такої стежки буде смерть. Та люди матимуть усіляку підтримку для своїх зусиль, щоб опиратися гріху та розвивати праведність. Наш вірш стосується Церкви Христа тепер і то в найповнішому значенні. Нехай ті з нас, котрі сьогодні є на випробуванні вічного життя та смерті, пильнують і моляться!

R5934 (1916 p.)

БУНТ В ЕФЕСІ

ДІЇ 19: 29-41

ЗАВЕРШЕННЯ ДРУГОЇ МІСІЙНОЇ ПОДОРОЖІ СВ. ПАВЛА – ПОЧАТОК ТРЕТЬОЇ ПОДОРОЖІ – АПОЛЛОС В ЕФЕСІ В СУПРОВОДІ АКИЛИ ТА ПРИСКИЛЛИ – ХРИЩЕННЯ НА ПОКАЯННЯ НЕ Є ХРИЩЕННЯМ В ХРИСТА – ПРОПОВІДУВАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ В ЕФЕСІ – ПРОТИДІЯ ОБМАНЕНИХ ЗНАРЯДЬ ПРОТИВНИКА – ХРИСТІЯНИ ЗВИНУВАЧЕНІ В ЗАНЕПАДІ ТОРГІВЛІ – МІСЬКИЙ ПИСАР – ЛЮДИНА ДОСТАТНЬО ТВЕРЕЗОГО РОЗУМУ – СПРАВЖНЯ СУТЬ ПРОТИСТОЯННЯ ІСТИННОМУ ЄВАНГЕЛІЮ

*«Бо корінь усього лихого то грошлюбство»
(1 Тим. 6: 10).*

Залишивши Коринт, св. Павло завершив цим свою другу місійну подорож і повернувся в Антіохію. По дорозі він зупинився в Єрусалимі, де його вітала Церква і де він напевно розповів про Господнє благословення для його недавнього служіння в Європі. Акила та Прискилла супроводжували апостола аж до Ефесу. Судно, на якому він плив, позосталося в порту на суботу, тож св. Павло скористався нагодою розповісти в синагозі Ефесу про Христа. Його проповідь була на зразок приготування до

майбутньої праці, яку він сподівався тут виконувати. Очевидно, апостол говорив про перші принципи – про славні месіанські пророцтва, виконання яких треба було сподіватися. Його проповідь сприйняли прихильно і наполягали залишитися довше, що він пообіцяв зробити, коли повернеться.

Нам не сказано, як довго апостол залишався в Антіохії, але «пробувши там деякий час, він вибрався в подорож знову, за порядком проходячи через країну галатську та Фрігію, та всіх учнів зміцнюючи». Повний запалу заснувати нові громадки Господнього народу, він, однак,

не занедбував духовного добробуту та зростання тих Церков, котрі вже заснував, що виникало з факту, що це вже були треті відвідини згаданих Церков.

Коли св. Павло повернувся до Ефесу, то виявив, що під час його відсутності один християнський брат на ім'я Аполлос прийшов сюди і проповідував у синагозі, використовуючи аргументи настільки логічні, переконливі та схожі до його аргументів, що навернув до християнства дванадцять осіб. Аполлос був юдеєм, народженим в Александрії – одному з провідних міст того часу, відомому своїми школами та багатими бібліотеками. Common Version каже, що Аполлос був красномовним, а Revised Version – що він був вченим. Оскільки це грецьке слово можна перекласти правильно так і так, то цілком ймовірно, що він був вченим і красномовним одночасно. Однак Аполлос не був настільки розвинутим в Правді, як Акила та Прискилла, які деякий час супроводжували св. Павла. Та тільки вони послухали Аполлоса в синагозі, то одразу впізнали в ньому християнського брата і запросили до свого дому, де мали добру нагоду поспілкуватися і «докладніш розповісти йому про дорогу Господню».

Почувши від Акили та Прискилли про славу працю, яку апостол Павло провів у Коринті, Аполлос пішов туди, взявши з собою дорученого листа від своїх нових приятелів в Ефесі, котрі зовсім недавно полишили Коринт. Разом з тим нам сказано, що його подорож в Коринт виявилася благословенням для тутешньої Церкви. Завдячуючи своїй добрій обізнаності з Писанням і вмінню викладати його, Аполлос міг «переконувати пильно юдеїв, Писанням прилюдно доводячи, що Ісус то Христос» (Дії 18: 28). Те, що коринтські брати були дуже задоволені його надзвичайним вмінням як вчителя Правди, виникає з факту, що деякі з них були схильні казати, що вони є послідовниками Аполлоса, тоді як інші, також виявляючи сектантський дух, твердили, що вони – послідовники св. Павла, а ще інші – св. Петра. Це сектантство апостол згодом засудив у своєму листі до них (1 Кор. 1: 10-17; 3: 3-7).

СЛУЖІННЯ СВ. ПАВЛА В ЕФЕСІ

Доки Аполлос був у Коринті, апостол Павло прийшов в Ефес і почав служіння, яке продовжувалося два роки. Св. Павло швидко знайшов тих дванадцять осіб, які були охоплені служінням Аполлоса. Наш переклад наводить на думку, що апостол був здивований, що ці віруючі в Ефесі ще не отримали дарів Святого Духа. Але це не так. Він лише прагнув довести до їхнього відома, що такі дари для них можливі, бо лише апостол міг передати дари Святого Духа (Дії 8: 14-17). Проповідування Аполлоса стосувалося лише перших принципів вчення Христа, представлених в Івановому хрищенні для юдеїв, тоді як ці віруючі, мабуть, були поганями.

Аполлос пояснив Євангеліє цим ефесянам лише стосовно покаяння від гріха та віри в Христа як Відкупителя. Він не мав знань про глибший зміст хрищення, як це пояснював св. Павло (Рим. 6: 3-5), – хрищення посвячення, щоб страждати з Христом, тобто бути мертвим з Ним, щоб мати участь в Його воскресінні до нової природи і остаточно мати частку з Ним в Небесному Царстві. Апостол пояснив їм «таємницю» спільності з Месією – участь в Його стражданнях тепер і участь в Його славі згодом (Кол. 1: 26, 27; Фил. 3: 8-11). Коли навернені з Ефесу почули це, вони охристилися в ім'я Господа Ісуса як члени Його Тіла, щоб мати спільність в Його стражданнях до самої смерті.

Сьогодні є багато віруючих, котрі, мов ефесяни, є членами Дому Віри, але котрі не є членами Тіла Христа – котрі досягли хрищення покаяння, реформування та віри в Відкупителя, але котрих ще не навчено про великі привілеї, які належать до Євангельського віку. Вони не знають, що ми можемо статися «спадкоємцями Божими, а співспадкоємцями Христовими, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись» (Рим. 8: 17; 2 Тим. 2: 11, 12).

Де б ми не були, намагаймося завдяки Божій благодаті пояснити краще Господню дорогу тим, хто вже частково навчений. Якщо є особа, з якою можна розмовляти, то було

б нерозумним і навіть протилежним нашим повноваженням присвячувати своє життя та сили для світу. Хоча ми повинні робити добро всім людям в міру можливостей, ми повинні служити «найбільше одновірним» (Гал. 6: 10). Скрізь довкола нас – в церквах різних віросповідань – є тисячі осіб в згаданому стані, котрі знають тільки про хрищення на покаяння, а не про хрищення в Христа, про хрищення повного посвячення, хрищення в Його смерть. Будьмо пильні до цієї найвищої форми праці служіння, годування і навчання Господньої черідки.

ПЕРЕМІНА ВИМАГАЄ ЖЕРТВИ

Св. Павло продовжував представляти Правду в синагозі, доки не виник значний опір, а частина прихильників юдейства не почала лихословити саме вчення і віруючих. Тоді апостол і ті, хто повірив, полишили синагогу і почали збиратися окремо, очевидно, в найнятому приміщенні, званому «Школою Тирана». Св. Павло, мабуть, займався своїм ремеслом до пополудня, а після пополудня проповідував Євангельське Послання охочим слухати не лише в громадському приміщенні, але й відвідуючи доми тих, хто, як він мав підставу сподіватися, буде прихильний до Правди. Очевидно таким був звичний уклад його життя (1 Сол. 2: 9).

Під час служіння Господь вчинив через апостола багато дивовижних зцілень хворих та інші чудеса, в тому числі вигнав демонів. Можемо припустити, що прояв Божественної сили був потрібний для утвердження Церкви і для загального впливу Євангелія в цій околиці – в якості протидії агресивному впливу знарядь та сили сатани. Від самого зарання історії витівки сатани, що діялися в різних частинах світу, були на зразок чудес, чаклунства, чорної магії, чарів тощо. Святе Письмо звертає увагу, перш за все, на чаклунів Єгипту, на віщунів Вавилону, і Книга Дій Апостолів показує нам, що ті самі хитрі витівки противника були поширеними скрізь в Римській імперії і особливо в заможному місті Ефесі.

Розуміючи, що сила апостола більша від їхньої, деякі ворожити спробували використати ім'я Ісус як заклинання, як магічне слово – схоже, як вони звикли використовувати для своїх чарів інші магічні слова. Зусилля декого з них (синів одного провідного священника) закінчилися для них згубно, але принесли користь іншим. Коли справа стала широко відомою, багато тих, хто попередньо довіряв таким чудотворцям, переконалися, що вчення апостола є правдивим, і що чорні справи є від сатани, тоді як чудеса св. Павла є чинені Божественною силою.

Щирість деяких навернених проявилася в спаленні книг, які містили різні магічні слова і приписи, що ними супроводжувалися чари, котрими впливали на різні життєві нещастя та запобігали їм. В той час всі книги мали велику вартість. Їх робили не з паперу, а зі шкір, а слова не друкували, а писали рукою. Ці магічні книги коштували надзвичайно дорого, бо кожний власник такої книги був зацікавлений в приховуванні написаного і неохоче дозволяв кому-небудь робити копії. Дивлячись з такої точки зору, бачимо, що кількість таких книг не обов'язково мала бути великою, щоб вартувати п'ятдесят тисяч шматків срібла – приблизно 8 500 дол (один шматок срібла вартував приблизно 17 центів). Та коли згадаємо, що кожний такий шматок срібла представляв денний заробіток, то його можна б вважати еквівалентом, принаймні, одного долара. Тоді загальна вартість цих спалених книжок була б щонайменше 50 000 дол.

Все в Святому Письмі свідчить про те, що Господь особливо любить і цінить тих, хто віддається цілковито – не тільки в своєму запалі до праведності та правди, але й в своєму протистоянні беззаконню та брехні. Ми віримо, що ті самі принципи стосуються продажі книг, які прищеплюють брехню сатани; і ми радимо, якщо Господній народ має книги такого характеру, чорні від брехливих вчень, що фальшиво представляють Божественний характер та план, спалити їх або продати і віддати гроші на Господню працю.

ОПОЗИЦІЯ, ПОБУДОВАНА НА САМОЛЮБСТВІ

Після того, як св. Павло провів в Ефесі майже три роки, він вирішив, що піде знову в Єрусалим, але спочатку відвідає Церкви в Македонії та Ахаї – в Филипах, Верії, Солуні та Коринті. Мабуть, це були ті самі відвідини Коринту, про які він згадає в своєму листі до них (1 Кор. 4: 17-19). Звідти він мав намір взяти зібрані кошти для вбогих в Єрусалимі – не як подарунок, а як доказ їхньої любові до Господа, що виявилася в прагненні допомогти братам в Єрусалимі, які переважно були бідні і в несприятливих умовах через свою відданість Правді.

Приблизно в той час стався заколот, який, очевидно, вплинув на рішення апостола покинути Ефес. Можливо, що апостол вже раніше мав намір зробити це. Господь дозволяв, щоб переслідування гнали апостола з одного місця в інше, мабуть, показуючи цим властивий час для закінчення служіння. Запис говорить: «І розрух чималий був стався там часу того за Господню дорогу» (Дії 19: 23). Цілком очевидно, що дорога Господнього народу явно відрізнялася від доріг інших людей не лише надіями на майбутнє, але й обставинами теперішнього життя. І такою ця дорога є дотепер для тих, хто вірно йде крок за кроком за Господом і вченням Його Слова. Проблема багатьох осіб, котрі зуться християнами, полягає в тому, що вони збилися зі шляху. Як наслідок, дороги номінальної церкви дуже нагадують дороги світу з його надіями, прагненнями та зусиллями.

Ефес був одним з великих міст того часу. При вході в гавань знаходилося одне з «семи чудес світу» – велетенський храм «Діани Ефеської», божества Малої Азії. До її святилища збиралися тисячі людей, котрі вірили, що вони отримують від неї особливе благословення, яке щедро вплине на добробут їхніх домів. Вважалося, що її благословення збільшує приплід отар, черід та допомагає народжувати більше дітей. На відміну від грецької Діани, ця вважалася матір'ю всього живого.

Безперечно, слава ідола притягувала загальну увагу, і той, хто не міг піти в Ефес, щоб поклонитися в святині, задовольнявся купівлею в торговців амулетів або виробів у вигляді маленьких копій святилища, зроблених зі срібла. За днів апостола цей бізнес по виготовленню копій храму був дуже поширений, охоплюючи тисячі людей.

Один чоловік на ім'я Дмитро належав до гільдії ремісників, що виготовляла речі зі срібла. Незадоволений появою першої Церкви в Ефесі, він підбурив своїх товаришів-ремісників бунтівною промовою, в якій намалював похмуру картину неминучого занепаду їхньої торгівлі, якщо Павлові дозволити далі проповідувати в місті. Він нагадав, що ця нова релігія поширюється не тільки в Ефесі, але й по всій Малій Азії, і що вона суперечить вшануванню Діани, додавши, що коли люди їхньої околиці втратять пошану до Діани та її храму, вони не купуватимуть її храмки, і втрата попиту принесе збитки для всіх, хто їх виготовляє. Йому вдалося спритно поєднати підтримку релігії свого міста з тим, щоб пильнувати власні кишені. Не дивно, що цим він добився упередження і викликав бунт.

КЕРІВНИЦТВО БОЖЕСТВЕННОГО ПРОВІДІННЯ

Місто враз збунтувалося, адже це зачіпало найбільш вразливі речі – релігію та матеріальний добробут. Напевно, тут не обійшлося без допомоги противника, тому за короткий час люди обезуміли від люті, мовби прийшов кінець їхній релігії та їхній торгівлі. Було відомо де знаходиться дім св. Павла, тож натовп подався туди, шукаючи головного винуватця майбутніх бід. Завдяки Господньому провидінню св. Павла не було вдома. Акилу та Прискиллу, котрі доглядали дім, не схопили, і вони залишались вірними апостола до самого кінця (Рим. 16: 3, 4). Вони були зайняті роботою і поралися біля дому, тому їх не побили, але двох помічників апостола натовп підхопив і поволік до театру, в якому вміщалося, як кажуть, 56 000 людей. Це підтверджує, що Ефес був великим містом.

Дізнавшись про заколот, св. Павло хотів сміливо піти в саму гущу заворушення, щоб захистити своїх товаришів і, понад все, свого Учителя і Його Послання. Та гору взяли зважені поради, і він залишився стояти неподалік. Брати не хотіли дозволити чогось такого і прийшли до висновку, що його присутність нічого не дасть серед цих людей, які втратили розум.

Господь, однак, не полишив братів, яких арештували, – Гая та Аристарха. На допомогу прийшов міський писар, який мудрими словами розпустив натовп. Цей чоловік аж ніяк не був зацікавлений Євангелієм Христа та його служінням. Але він переймався виконанням свого обов'язку, бо був офіційною особою міста. Він звернувся до натовпу і сказав, що людей даремно розхвилювали, бо всім є знана велич божества Діани, і один юдей, чи навіть багато юдеїв не можуть завдати шкоди її величі. Далі він сказав, що коли заколот є лише суперечкою між ремісниками і послідовниками християнства – якщо громада має якісь звинувачення проти св. Павла та його спільників – справу слід представити в суд законним чином. Ще він переконав людей, що таке зборище більше схоже на заколот, і якщо про нього стане відомо імператорській владі в Римі, то це може дуже знеславити Ефес. На цьому зібранні розійшлися.

ПРИНЦИП І ВІДСУТНІСТЬ ПРИНЦИПУ

Зауважте разючу відмінність між двома групами, описаними в згаданому розділі. В першому випадку бачимо багатьох людей, котрі після того, як Євангельське Послання вплинуло на їхнє серце, збагнули, що вони діяли разом зі силами зла – демонами, і спалили свої чаклунські книги та інше. Зрозумівши, вони були готові радше зазнати фінансових втрат і вважатися нерозумними з боку своїх ближніх, аніж завдати кривди іншим, продаючи чаклунські книги, предмети магії і т.д.

Головні дійові особи другої групи потрапили в безумство і влаштували бунт внаслідок свого потягу до грошей – зі страху, що вони втратять гроші. Мабуть, мова йшла не про повагу до релігії, а про любов до брудної наживи, яка

підштовхувала їх до таких вчинків. Більше того, культ Діани похитнувся. Бачимо велику різницю між тими, хто підняв бунт, щоб продовжити ідолопоклонство і наповнити власні гаманці грішми, і тими, хто був готовий пожертвувати власними земними інтересами, щоб не завдати шкоди іншим і робити добро. Справді, релігія Ісуса Христа, нашого Відкупителя, має дивовижну силу!

Слід зауважити також, що апостол та його товариші не були винними в тому, в чому їх звинуватили, – в образі божества Ефесу. Це і є важливий пункт і цінний урок. Повноваженням св. Павла було проповідувати Євангеліє, а не вступати в конфлікт з фальшивими богами або їхнім поклонінням. Апостола переслідували за те, що він поважився правильно. Так само є з нами. Нам не слід робити або говорити щось неприязне на адресу наших приятелів у Вавилоні. Не слід також кидати гнівні звинувачення проти їхніх систем або вчень. Достатньо, якщо ми представимо Євангельське Послання.

Звичайно, св. Павло не обминув звернути увагу на факт, що Діана була лише витвором людських рук, а не, як вважалося, божеством. Так само нам було б властиво сказати нашим приятелям, що є лише одна справжня Церква, заснована нашим Господом і утверджена в П'ятидесятницю; що всі інші церкви є лише людськими системами. Але ми не маємо повноваження бунтувати проти цих церков. Наказ, «щоб не зневажали нікого», можна так само застосувати до релігійних систем і особливо до тих, котрі визнають викупну заслугу Христової смерті як основу Християнства і навчають моральності. Без сумніву, наш Господь дозволив сектантство для мудрої цілі, так само як дозволив поганським урядам панувати аж до кінця «Часів Поган». Тому не втручаймося в виконання божественних задумів. Будьмо задоволені тим, щоб виконувати нашу місію допомоги братам, будуючи їх в найсвятішій вірі і розповідаючи Радісну Вістку кожному, хто має вуха, щоб слухати.

ПОДОРОЖ ДО ЄРУСАЛИМА

ДІЇ 20: 16-27

ЗВЕРНЕННЯ СВ. ПАВЛА ДО СТАРШИХ ЦЕРКВИ В ЕФЕСІ – КОРОТКИЙ НАРИС ТОГО, ЧОГО ВІН ЗАЗНАВ – ЦАРСТВО БОГА – ТЕМА ЙОГО ПРОПОВІДУВАННЯ – ПОДВІЙНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВСІХ СТАРШИХ – ПЕРЕСТОРОГА ПЕРЕД ФАЛЬШИВИМИ ВЧИТЕЛЯМИ – «ВОВКИ В ОВЕЧІЙ ШКУРІ» – ОБ'ЯВЛЯЮЧИ УСЮ ВОЛЮ БОЖУ

*«А тепер доручаю вас Богові та слову
благодаті Його» (вірш 32).*

Після того, як св. Павлові вдалося втекти з Ефесу після тамтешнього заколоту, він відвідав церкви в Європі, які попередньо заснував. Проходячи Македонією до міста Коринт, він дістався судном до Мілету, що приблизно п'ятдесят миль на південь від Ефесу. По дорозі до Єрусалима його супроводжували представники кількох церков Греції та Малої Азії, і за його радою зібрано для тамтешніх убогих братів кошти в чотирьох провінціях, де він проповідував. Корабель, на якому брати мали прибути в порт неподалік Єрусалима, затримався в Мілеті на невизначений час. Про це звістили старших в Ефесі, і ті прибули до Мілету.

Сьогоднішня лекція звертає особливу увагу на слова апостола до старших. Не подумайте, що це була хвалькувата промова. Ні, апостол виразно пригадав речі, з якими його слухачі повністю погоджувалися і якими він зовсім не хвалився. Ці слова були не для нього, не для власного марнославства та самозвеличення, а щоб відсвіжити пам'ять слухачів та ще більше закарбувати в їхньому розумі важливий урок. Він пригадав, що за ці три роки вони пізнали його ближче – спосіб його життя, його відданість Господу, служінню Правді та братам. Він також нагадав їм про покірність власного розуму – про те, що його поведінка не була зверхньою та наказовою і що він не намагався панувати над Церквою, а навпаки, зазнав серед них від юдеїв, від «братів фальшивих» багато труднощів та випробувань. Старші знали про його працю, про його витривалість і про те, що він ніколи не стримувався від речей, які приносили їм користь. Вони пам'ятали, як він навчав публічно та особисто, як на це дозволяли обставини та нагоди

служіння. Він свідчив юдеям та грекам, що є лише одне Євангеліє Христа, яке треба прийняти вірою, відвернувшись від гріха. Звертаючи увагу на ці риси свого характеру, він, тим самим, заклавав основу для нагадування, що вони повинні копіювати його запал, його відданість. Він був вірним наглядачем, єпископом, що пильнував їхні інтереси, був вірним пастирем, дбаючи про їхній добробут та духовний харч. Знаючи правдивість сказаного ним та пам'ятаючи це, вони могли краще приготуватися слухати його прощальне напучування – великий урок, який він хотів їм дати.

Св. Павло сказав старшим, що він, маючи фізичну свободу, відчуває, однак, як його щось стримує, і він не може цього позбутися; що він зобов'язаний йти до Єрусалима; що таким є Господнє провидіння для нього; що він отримав запевнення від інших через «дари Духа», що в Єрусалимі його чекають кайдани та ув'язнення. Тоді апостол додав підбадьорливо: «Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої. І ось я знаю тепер, що обличчя мого більш не будете бачити всі ви, між якими ходив я, проповідуючи Царство Боже...»

Мабуть, Ефеська церква стала близькою для апостола як жодна інша. Завдяки Господньому провидінню він провів з ними значно більше часу, і здобуті наслідки виправдали таке тривале перебування. Розставання друзів завжди є сумним, а розставання без сподівання побачити один одного з цього боку завсіє сумним подвійно.

«ПРОПОВІДУЧИ БОЖЕ ЦАРСТВО»

Одночасно ми бачимо Послання, яке звіщає

апостол і яке, як він наголошував, є Євангелієм Христа – «проповіданням Божого Царства». Добре знати, що це те саме Євангеліє, яке ми проповідуємо сьогодні. Якщо ж є по-іншому, то ми проповідуємо не те, що слід. Божа благодать виявилася в дарі Його Сина, щоб Той по благодаті Божій скуштував смерть за кожную людину. Далі Божа благодать виявилася в порядку, яким смерть Христа мала принести благословення нашому роду:

(1) Через остаточне встановлення Царства під всіма небесами, щоб керувати людством; щоб придушити Гріх та Смерть; щоб здвигнути тих, котрі були зв'язані цими ворогами.

(2) В якості передумови загального благословення світу, про яке ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі», Божественна вістка кличе, перш за все, Малу Черідку, щоб вона стала співспадкоємицею зі своїм дорогим Відкупителем в цьому Царстві.

Дяка Богу, що ці дорогоцінні правди про Божу благодать і про Боже Царство, заховані довгий час і закриті від нашого зору традиціями середньовіччя, тепер відкриваються очам нашого розуміння шляхом просвітлення Святим Духом, щоб ми могли знати про речі, щедро дані нам Богом, які могли б допомогти вчинити наше покликання та вибір певним!

Не дивно, що апостол міг переконливо додати: «Тому дня сьогоднішнього вам свідкую, що я чистий від крові всіх, бо я не вхилився об'являти вам усю волю Божу!» Послання, яке апостол проповідував Церкві в Ефесі під час свого майже трьохрічного перебування там, було тим самим Посланням, яке на основі Божественного задуму дійшло до нас через його послання, звернені до різних Церков. Бачимо, що Послання св. Павла не містили жодного слова про вічні муки, які аж ніяк не є частиною Божественного Плану. Справді, з цих Послань ми дізнаємось сьогодні, що св. Павло був дуже терпеливий, коли докоряв, навчав та заохочував дорогий Господній народ! Господь усіяко використовував його, бо він віддався Йому цілковито.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВСІХ СТАРШИХ

Наміром апостола, коли він звертався до старших, було закарбувати в них факт, що вони, як і він сам, є не лише посвяченими Господу, але й мають, як вчителі в Церкві, подвійну відповідальність – за себе і за Церкву, в якій Господь зробив їх наглядачами. Зверніть увагу на слова: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами [гр. *episcopos*], щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він [Син]» (вірш 28). Отже:

(1) Вони мали пильнувати себе і отари. Хто намагається пасти Церкву, той, перш за все, повинен бути обережним, щоб не потрапити в спокусу, бо, як каже апостол, ті, котрі приймають становище старших в Церкві – пастирів, наглядачів – підлягають особливим випробуванням, особливим труднощам. Вони, проповідуючи іншим, повинні особливо слідкувати за собою, щоб Господь їх не відкинув.

(2) Ті, котрі на основі Божественного розпорядження приймають служіння, службу Церкві як старші брати, повинні усвідомлювати, що вони прийняли велику відповідальність, за яку повинні дати звіт перед Богом. Це не означає вишукування вад в братах. Це не є саме лише проповідування, відвідування хворих та давання рад заклопотаним, а означає духовний догляд, турботу про інтереси зібрання і окремих осіб, з якого воно складається. Хто обтяжений турботами цього життя, той в жодному значенні слова не є в належному стані, щоб прийняти відповідальність такої служби в Церкві живого Бога. Лише ті, котрі дбають, перш за все, про справи Господнього Царства та про праведність, яку воно прищеплює, є у властивому значенні або у властивій мірі придатні для такої служби в Церкві.

В 28-у вірші варто звернути увагу на кілька речей. «В якій Святий Дух вас поставив єпископами». Ці слова погоджуються з загальним змістом Писання, що старші Церкви НЕ ВЕРХОВОДЯТЬ ЦЕРКВОЮ, не є класом, який стоїть вище, не є «духовенством», але Є

ЧАСТИНОЮ ЦЕРКВИ, є її членами, доглядаючи членів, допомагаючи членам, і є поставлені Господом через Церкву. Вони повинні вважати частиною своєї відповідальності стежити за тим, чи інші члени роблять поступ, – особливо в духовних справах. Вони повинні вважати частиною своїх обов'язків перестерігати, заохочувати, допомагати іншим членам, коли для цього трапиться нагода.

ОСОБЛИВІ НЕБЕЗПЕКИ ДЛЯ СТАРШИХ

Не всі брати та сестри в Церкві мають право намагатися поправляти один одного, за винятком справ, які стосуються їх особисто. В таких випадках треба чітко триматися ради, даної нашим Господом в Матвія 18: 15-17. Старший, після того, як його обрали на це становище, повинен розуміти, що йому запропонували догляд над справами зібрання, щоб давати поради і докоряти залежно від обставин, і що це треба робити з покорою, пам'ятаючи, щоб самому не потрапити в спокусу (в тій чи іншій справі). Він, зрозуміло, також повинен дотримуватись поради з Матвія 18: 15-17 (Гал. 6: 1).

Намагаючись наголосити на обов'язку старших доглядати, св. Павло нагадав їм, що Господь купив цю Черідку дорогоцінною кров'ю Божого Ягняти, тож вона настільки вартісна в Господніх очах, що вони повинні це глибоко закарбувати в своєму розумі і охоче класти власне життя за братів у будь-якій службі, яку їм можливо виконувати.

Наголошуючи на цій пересторозі, апостол пророко каже, що існуватиме велика потреба пильнувати себе заради власного добра і добра Черідки, і що саме старші починатимуть говорити перекручене, щоб потягнути за собою учнів. Намагаючись бути лідерами, вони не вагатимуться творити схизми, тобто поділи, в Церкві, щоб потурати власним амбіціям. Слово «перекручене» (вірш 30) означає буквально «спотворене, викривлене». Суть в тому, що ті, котрі починають втрачати Дух Господа, починають також втрачати ясне бачення Правди. Коли

особисті та самолюбні амбіції затуманюють зір, такі особи бачать Писання менш виразно, відчуваючи свободу спотворювати їх в угоду власним амбіційним прагненням.

Наскільки правдиві слова апостола! Якою великою є небезпека в цьому напрямку перш за все для старших, для наглядців Черідки! Очевидно, особисті амбіції є одним з найбільших лих, з якими їм доводиться змагатися. Однак ці амбіції не проростають, не розцвітають і не плодоносять миттєво. Це поступовий процес, а значить, більш небезпечний, більш обманливий, менш помітний. Тому важливо, щоб вся Мала Черідка і особливо старші пильнували себе, вивчали свою поведінку – свої мотиви, які лежать в основі їхніх вчинків! Пам'ятаймо, що істотною є абсолютна чистота волі. Всяка домішка самолюбства, якою б незначною вона не була, є отруйним вірусом, який, якщо його не вбити, запровадить на Другу Смерть.

«Вовки люті» це хижі вовки. Якийсь час вони можуть обманювати овець зовнішністю та словами, приховуючи свою вовчу суть. Їм, а також їхній зовнішній поведінці, якою вони вводять в оману Черідку, Святе Письмо дає визначення: «вовки в одежі овечій» (Мт. 7: 15, 16). Пастух знає їхню вдачу ще задовго до того, як вони відкриються отарі. Тихі, невинні вівці є в омані, доки вовки не почнуть кусати, жерти та розганяти Черідку. Виття, сповнене гніву, злоби, ненависті, заздрості та колотнечі згадується в Святому Письмі як «вчинки тіла та диявола», а не як вчинки праведності, миру, любові та Духа Господа. Вовк завдає шкоди своєю пащею; так само ці «вовки люті» кидають наклепи, кусають і чинять усіляке зло. Апостол попередив старших Ефесу, чого їм слід сподіватися, і його слова були правдивими. Такі самі принципи діють далі, і до такого застереження далі треба прислухатися. Справді, Святе Письмо дає зрозуміти, що найбільші труднощі в цьому напрямку прийдуть на Церкву в «лихому дні», яким має закінчитися Євангельський вік, тобто в часі, в якому ми живемо.

«ДЕНЬ І НІЧ БЕЗПЕРЕСТАНЬ... ЗО СЛІЗЬМИ»

В 31 вірші апостол згадує дві речі. Перше, старші повинні вважати на лиха, які образно тут змальовані. Вони повинні стерегти інтереси Черідки перед вовками, щоб не дати вовкам найменшої можливості розігнати овець і погризти їх. Треба застерегти овець, щоб жодна з них не заразилась вовчим сказом і не почала кусати одну одну, виявляючи ознаки водобоязні – явної спраги води (Правди) і одночасно відмови пити її і відвертатися від неї.

Друге, старші повинні пильнувати, щоб таке не «повстало з них». Належна пильність починається з власного серця: «Господи, чи не я?» Вона з часом впізнає такі характери і виявить їх – не зі злоби, а з намагання захистити Черідку (1 Тим. 1: 20; 2 Тим. 1: 15; 2: 17).

Св. Павло нагадав братам, що він власне так поведився, – проявляв велику пильність, зацікавлення, турботу про них і про всі Церкви Малої Азії. Вираз «день і ніч безперестань... зі слізьми» показує нам, що він цілком усвідомлював тягар відповідальності, яка лежала на ньому як на слuzі Бога, посланнику Царя царів, старшому пастирі, наглядачеві «Господнього Стада», «служителю Нового Заповіту», посланому великим Головою Церкви допомагати в покликанні та приготуванні тих, котрі будуть членами прославленого Тіла Христа, щоб царювати з Ним тисячу років.

БОЖЕСТВЕННА ДОПОМОГА

В заключних словах своєї перестороги апостол, мабуть, хотів сказати, що він прагне, щоб його слова, його щире звернення пробудило в старших не лише гостре відчуття власної відповідальності, але й викликало в них запитання, до якого захисту вдатися в таких критичних обставинах. Він звертає увагу на факт, що Бог, великий Осередок усіх наших благословень, від Котрого походить кожен добрий і досконалий дар, стоїть на нашому боці – на боці тих всіх, хто намагається сприяти Його задумам.

Пояснюючи далі, він згадує Святе Письмо, Слово Божої благодаті, Євангельське Послання. Він каже їм, а також нам, що Боже Слово здатне здвигнути нас, забезпечити потрібний розвиток характеру і остаточно дати нам частку в великій спадщині, яку Бог зберіг для всіх, хто освячений цим Посланням. Закарбуймо це в своєму серці. Якщо ми нехтуємо Божим Словом, якщо нехтуємо Його обітницями, це означатиме нестачу сил, щоб справитися з труднощами, які випадають на нашу долю. Це означатиме також відкриття дверей сатані, щоб представити темряву у вигляді світла і світло у вигляді темряви, щоб ввести нас в оману. Не зробімо помилки. Для тих, хто освячений в Христі Ісусі, це справа здобуття або втрати спадщини.

Вірші 33 та 34 є благородним свідощвом. Апостол користувався своїм ремеслом робити намети не тільки для власного утримання, але й для фінансової підтримки тих, хто був разом з ним в євангельській праці. Дяка Богу за такий шляхетний приклад відданості! Хоча апостол не зазнав і не міг зазнати того, що зазнав наш Відкупитель, однак ілюстрація повної відданості, яку ми маємо з його життя, приносить нам багато доброго, бо ми пам'ятаємо, що він мав схожі до нас пристрасті, як сам про це сказав. Апостол був недосконалим і потребував тримати в підкоренні власне тіло – підпорядковувати його новому розуму, волі Бога в Христі (1 Кор. 9: 24-27).

В 35 вірші він розкриває таємницю свого успіху як слуги Господа. Апостол постійно пам'ятав і впроваджував у чин слова Учителя. Вміння ВІДДАВАТИ СЕБЕ є однією з таємниць щасливого християнського життя. Спочатку він віддав Господу свою волю, а потім віддав Господній службі і Господньому народу свій час, свої сили, свої таланти. Це приносило йому задоволення та благословення, незалежно від того, чи інші знали про це, чи ні. Прийде час, коли він отримає повну нагороду. Таким, як він, Господь дасть вічне життя, вічну славу та можливість бути з Ним в Його Царстві.

БЛАЖЕННА РІЧ – ДАВАТИ

2 КОРИНТЯН 9

ДАВАТИ ВБОГИМ – ПОЗИЧАТИ ГОСПОДУ – ТАЄМНИЦЯ ЗАСЛІПЛЕННЯ ІЗРАЇЛЮ ДО ЄВАНГЕЛІЯ – КРАЩІ З ПОГАН ПРИВАБЛЕНІ ПРАВДОЮ – ПОСТІЙНЕ ДАВАННЯ МИЛОСТИНИ КРАЩЕ ВІД ВИПАДКОВОЇ ДОБРОДІЙНОСТІ – ЩЕДРІСТЬ РОЗВИВАЄ ШИРОТУ РОЗУМУ ТА СЕРЦЯ – МІРА ДОБРОБУТУ ПОВИННА БУТИ МІРОЮ НАШОЇ ДОБРОДІЙНОСТІ

«Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20: 35).

Християнське милосердя – подавання милостині – є уроком, який прищеплює нинішня лекція. Загальний нахил деградованої природи полягає в підтримці сильних і сподіванні, що слабші будуть метушитися довкола нас і будуть нас підтримувати. Це – догоджання собі, і таким є шлях деградованої природи. Але поведінка Нового Створіння в Христі має бути протилежною. Воно повинно дбати про добробут, інтереси та зручності інших, особливо тих, хто належить до тієї ж сім'ї, а також слабших членів Дому Віри. Сильніші брати в Христі повинні отримувати задоволення від допомоги слабшим та менш здібним і, наскільки можливо, повинні вести всіх до міри зросту повноти в Христі.

Наша лекція стосується коринтської Церкви і того, що вона робила для християн в Єрусалимі та його околицях. Зрозуміло, виникає питання: «Чому кошти збирали для християн Єрусалиму, а не Коринту?» Для цього були три причини: (1) Сильний голод в околицях Єрусалиму; (2) Єрусалим не був торговим містом, тому грошей там не вистачало; (3) Ті, що були в Єрусалимі і довкола нього, були переважно бідними.

Більше того, виходячи з відкритого переслідування Правди, ми можемо слушно припустити, що було також достатньо прихованого протистояння всім, хто симпатизував Євангелію Христа. Їх, очевидно, бойкотували як дрібних виробників і, наскільки можливо, відмовлялися від їхніх послуг як робітників, за винятком залучення до роботи, коли в цьому була потреба. Міста Малої Азії, Македонії та Ахаї, навпаки, процвітали, і, наскільки ми здатні судити, до

класу, який прийняв Євангеліє, в багатьох випадках належали більш забезпечені. Наприклад, пригадаймо собі навернення Сергія Павла, проконсула Пафи; або Діонісія, одного з професорів Університету в Афінах; чи Дамару з того ж міста; чи Юста з Коринту і Криспа, головного управителя синагоги того міста.

ЗАСЛІПЛЕНІ РЕЛІГІЙНОЮ ПИХОЮ

Природно виникає питання: «Чому те саме Євангеліє притягнуло стільки заможних в Малій Азії та Греції і відштовхнуло інших в Юдеї, за винятком бідних?» Відповідь, мабуть, у тому, що серед юдеїв, котрі віддавна знали справжнього Бога та Його милостиві обітниці про Месію, розвинулася релігійна пиха – і, перш за все, серед багатих та освічених. Більше того, оскільки їхня релігійна система знаходилася вище всіх інших релігійних систем світу, вчені особи приписували таку вищість собі особисто. Вони «були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших» (Лк. 18: 9).

В цьому полягала таємниця засліплення Ізраїлю до Євангелія. Релігійні провідники та теологи були настільки самовдоволені і так беззастережно поклалися на своє тлумачення Божественних обітниць, тобто що ці обітниці стосуються тільки їх, що бачили в покірному Назарянині та Його неосвічених послідовниках лише самозванців. Згодом, коли Євангеліє почали проповідувати поганам, опозиція юдейських теологів тільки зросла, адже факт, що Бог прийме до Своєї милості покірних юдеїв або поган і відкине їх, провідних представників Його Справи та праці, цілковито суперечив кожному уявленню їхньої релігійної пихи (Ів. 7: 43-53).

Серед поган, однак, справи були зовсім іншими. Хоча безграмотні маси були міцно зв'язані

пересудами різних релігій, більш освічені з них, маючи ширий розум, швидко збагнули, що численні особливості їхньої релігії є простими забобонами. Мабуть, їх приваблювала юдейська релігія як більш логічна, оскільки бачимо, що погани охоче відвідували юдейські синагоги. Та все ж юдейська релігія не приносила їм задоволення, бо здавалася дуже вузькою, що особливим чином обмежує божественні благословення тільки до ізраїльтян – до народу, який греки вважали не таким розвинутим в мистецькому відношенні. Та Євангеліє, відкриваючи широко двері для тих, хто прагнув праведності – з кожного народу, племені та кожної мови, – природно подобалося класу, котрому, на нашу думку, воно здавалася найлогічнішим поясненням юдейських вчень та їхнього величного кінцевого наслідку, значення якого довгий час було приховане.

КОРИСТЬ ВІД ПОСТІЙНОЇ БЛАГОДІЙНОСТІ

У всякому випадку, святі в Єрусалимі були біднішими від святих у Коринті. Тому цілком слушно, що апостол запропонував останнім, що добре було б послати дарунок тим першим. В ті часи, коли спосіб пересилання грошей був більш примітивним від найпростіших способів сьогодні, різні зібрання могли переслати свої дарунки лише через апостола, коли він ішов у Єрусалим наступного року.

Слова св. Павла дають зрозуміти, що рада, яку він дав коринтським братам майже рік тому, була добре сприйнята, і брати старанно взялися збирати кошти. Тому в даному випадку було зайвим писати про якісь вказівки відносно потреби такого зібрання. Але він нагадує, що, цілком ймовірно, праця, розпочата з таким запалом рік тому, може не бути доведена до кінця, і після того, як він похвалив їхню любов та запал до Господа перед іншими, можливо, доведеться з сумом визнати, що, зайшовши до них по дорозі в Єрусалим, він виявить, що попри все вони не встигають приготувати своє добровільне пожертвування.

В своєму попередньому листі до коринтян апостол радить постійну добродійність, кажучи:

«А щодо складок на святих, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських. А першого дня в тиждні нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду» (1 Кор. 16: 1-2).

З його власного досвіду і з досвіду всіх розсудливих людей відомо, що постійна благодійність є кращою від хаотичного давання. Справа не тільки в тому, що результат переважно є більшим. Річ у тому, що вплив на того, хто дає, є кориснішим, бо дозволяє тримати в розумі, що дана річ є службою мовби для Господа. Для багатьох майже єдиною нагодою служити Господній Справі є можливість поділитися грішми. Звичайно, там, де посвячена Божа дитина може зробити за прикладом св. Павла та його подорожуючих товаришів, для неї було би набагато краще дати святим духовні дари та благословення: чи то шляхом публічного проповідування, чи відвідуючи вдома і представляючи Правду за допомогою друкованих сторінок або словами, або одного і другого.

Але є особи, які через обставини життя – відсутність таланту, сил або нагод – настільки зв'язали свій час сімейними обов'язками, що їхньою практично єдиною можливістю служити Господу і виявляти свою любов до Нього є давати дари Його справі та Його народу. Позбавити їх можливості проявляти себе таким чином в Господній службі – чи через відсутність нагод, де потрібна їхня допомога, чи відсутність порад, як має виглядати Божественна служба, – означатиме позбавлення їх важливої нагоди служити і, відповідно, позбавлення благословення, яким супроводжується служба для Господа.

ЩЕДРІСТЬ Є ОЗНАКОЮ ЛЮБОВІ

Зауважте, що апостол вважав своїм правом поради Церкві виявляти благодать давання і навіть переконував, що їхня щедрість в міру спроможності буде у великій мірі ознакою їхньої любові до Господа та Євангелія. І, навпаки, апостол не просив милостиню в цих віруючих, коли вони вперше прийняли Господню благодать, щоб в них жодним чином не склалося враження,

що Євангеліє проголошувалося з корисливих цілей – заради брудного зиску. Відповідно бачимо, що замість говорити про гроші, апостол понад рік проповідував коринтянам, навіть не натякаючи на якусь винагороду для себе. Замість висувати комусь претензії, він працював власними руками, адже його ремеслом було плетіння наметів (2 Кор. 11: 7-9).

Зауважмо також зміну, яку викликало у віруючих в Коринті повне сприйняття Євангелія. Спочатку вони розуміли свій привілей так мало, що навіть не думали про добровільну грошову допомогу апостолу, коли він служив їм працею своїх рук і отримував трохи від віруючих з інших місць. Та коли Божа благодать більше проникла в їхнє серце, вони почали оцінювати вартість прийнятої Правди і розуміти, що вона принесла їм безцінне благословення надії, радості, віри та характеру. Відтоді в них з'явився запал, «пильність» щось зробити фінансово в Господній службі.

І ось тепер, коли апостол був далеко від них, коли своїм життям він показав, що не домагався їхніх грошей, а їх самих, щоб робити їм добро, він вважав, що має право звернути їхню увагу на велике благословення, яке виникає зі щедрості в Господній Справі залежно від їхньої спроможності та любові. Щоб наголосити на цьому, він дав їм притчу, кажучи: «Хто скупю сіє, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме». Це нагадує нам притчу: «Дехто щедро дає, та ще додається йому, а дехто ховає над міру, та тільки бідніє. Душа, яка благословляє, насичена буде, а хто поїть інших, напоєний буде і він» (Притч. 11: 24, 25). Очевидний урок полягає в тому, що Господу подобається, коли Його народ виховує в собі широту серця та розуму – великодушність відповідно до пізнання Його Самого та Його доброти.

ЯК ГОСПОДЬ ОЦІНЮЄ НАШІ ДАРИ

Святе Письмо ніде не стверджує, що випадки великих злиднів серед Господнього народу є доказом того, що колись, в минулому житті, коли вони володіли засобами, їм не вдалося вжити якусь частину з них на добродійні цілі,

в Господній службі. Але процитовані вище нахнені слова дуже близькі до того, щоб дати саме такий урок. У всякому випадку, нам було б корисно прийняти таке свідоцтво до серця, щоб кожна Божа дитина відтепер була надзвичайно дбайливою, щоб з Господніх благословень, які приходять до нас щодня, якусь частину на-полегливо, з молитвою, з любов'ю відкласти як насіння, що має бути посіяне в Господній службі з усією мудрістю та розсудливістю, яку Він нам дасть.

Як багато є таких, котрі настільки дбають про себе, одразу використовуючи кожен копійку – як тільки вона до них потрапить або відкладаючи її на майбутнє, – що вважають, що вони не можуть нічого дати на благодійні цілі! Як багато з них збагнуть згодом, що, поступаючи так, вони зробили велику помилку! Коли їхні нагромадження гинуть несподівано – внаслідок хвороби або нещасного випадку, або банкрутства банку, або ще якимось, в них є підстава шкодувати, що вони не посіяли жодне «насіння» так, як це описав апостол у 6-у вірші нашої лекції.

Наш Господь показав нам, як Він міряє наші дари: Він не оцінює їх на основі того, скільки ми даємо, але на основі духа, який спонукує нас до такого дару (як Він звернув на це увагу, говорячи про бідну вдову, котра вкинула дві лепти в скарбницю Храму (Лк. 21: 1-4)). З Його точки зору ця бідна вдова кинула більше, ніж будь-хто з багатих, котрі давали лише зі свого достатку, а не так, щоб це стало для них відчутним. Мабуть, багато хто з Господнього народу був би значно більш «ситим» духовно сьогодні, коли б звертав увагу на вживання цього таланту, цієї нагоди служити. Тільки Господь це знає. Але нинішня лекція вважає своїм обов'язком звернути увагу на цей наш привілей, що є в межах досяжності навіть найубогіших з Господнього народу.

ЖЕРТВА ВДЯЧНОСТІ ГОСПОДУ

Рідко є потреба перестерігати когось, щоб він не давав забагато. Однак в деяких випадках така пересторога є властивою, тому інколи в Святому Письмі є дані обмеження. Ніхто не повинен давати стільки, щоб викликати

нестаток в тих, хто від нього залежить. Ніхто не повинен давати стільки, щоб спричинити власне фінансове банкрутство і завдати збитки іншим. Ми вже наводили апостольське правило давати: «першого дня в тиждні... відкладати собі та збирати», «згідно з тим, як ведеться йому» від Господа. Міра нашого достатку має бути мірою нашої добродійності. Як в одному, так і в другому випадку Святе Письмо прищеплює дух здорового розуму.

«Бог любить того, хто з радістю дає». Дарунки, дані в якомусь іншому дусі окрім щирості, краще було б не давати, бо вони не принесуть жодного благословення. Господь не цінить таке давання. Він не вважає це «приємними пахощами». Щоб Господь оцінив дар, цей дар має бути жертвою вдячності, викликаною усвідомленням нашого боргу бути вічно вдячними Тому, від Кого походить кожний добрий і досконалий дар. Такого, як запевнює апостол, «Бог має силу всякою благодаттю... збагатити». Хто віддає щось в Божественній службі – час, талант, сили, гроші або вплив, – той відповідно багатітиме всякою благодаттю, бо є у відповідному стані серця, щоб зростати в благодаті.

Апостол, мабуть, натякає, що вони «матимуть завжди в усьому всілякий достаток», а також будуть в змозі «збагачуватися всяким добрим учинком». Достаток не обов'язково повинен означати розкоші і всілякі вигоди. «Всілякий достаток» завжди можна здобути там, де є «благочестя із задоволенням». На доказ того, що апостол не запроваджував нову теорію про Божественну опіку над тими, хто намагається передати частку благословень – тілесних чи духовних, – які приходять до них, він цитує Псалом 112: 9.

В 11 вірші апостол говорить про «збагачення усім». Не слід вважати, мовби апостол мав на думці, що весь Господній народ буде збагачуватися фінансово. Св. Павло сам був прикладом того, що Господній народ не стає заможним. Він каже про збагачення серця. В іншому місці апостол говорить про себе і своїх співтоваришів у Євангельській праці так: «Як убогі, але

багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володіємо» (2 Кор. 6: 10). Ці вірні слуги Бога зробили багатьох багатими надією, багатими вірою, багатими любов'ю і різними благодатями, що походять від них.

Наш Господь Ісус Христос є найвеличнішим Прикладом самовідречення на користь інших. Він був багатим, володіючи духовною природою з усією її славою та честю. Однак заради нас Він стався бідним, прийнявши людську природу, щоб відкупити людство. Для цього Він віддав життя на Голгофі, щоб через Його жертву ми могли стати багатими – здобули Божественну милість та багатства Божественної благодаті в Христі і співспадкоємство з Тим, Хто зараз є нашим прославленим Господом по правиці Божественної Величності. Щоб досягти цього співспадкоємства з Ним, ми повинні вчитися бути схожими на Нього, мати Його Дух і ділитися з іншими тим, що Він дасть нам з тілесних або духовних милостей, – накормити або зодягнути інших (перш за все членів Дому Віри) буквально або духовно, як цього вимагатимуть обставини.

«Дяка Богові за невимовний дар Його». Цим Даром є наш Спаситель, наш Відкупитель (Ів. 3: 16). При цьому нам неможливо розповісти про всі багатства Божественної благодаті до нас – незліченні благословення та милості, які сталися нашими через Господа. Він уособлює повноту Божественної щедрості для нашого вічного добробуту. Як каже апостол: «В Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2: 9). Досі лише Церква була здатна виразити вдячність Богу за невимовний Дар Його. Але згодом весь світ людства буде в змозі збагнути цей Дар і віддати подяку. Коли в кінці Месіанського Царювання (щоб відновити Адамів рід до його первісної досконалості) всі добровільні грішники будуть знищені, тоді «схилиться кожне коліно... і визнає Бога кожен язик». Тоді кожне створіння в Небі, на землі і в морі казатиме: «Слава, честь, панування і сила тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві навіки» за Невимовний Дар!

R5926 (1916 p.)

ЩО ТАКЕ УНІВЕРСАЛЬНЕ ВІДКУПЛЕННЯ?

Нас запитують, чи ми віримо в Універсальне Відкуплення і що на нашу думку міститься в значенні цього слова. Відповідаємо:

Ми вважаємо, що багато хто вживає вираз «Універсальне Відкуплення», не розуміючи добре його значення. Вони мають на увазі універсальне та вічне спасіння, а це щось зовсім інше. Віримо, що Біблія навчає про Універсальне Відкуплення словами, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх» і що Він «дав себе на викуп за всіх, – свідчення свого часу» (УБТ) (Євр. 2: 9; 1 Тим. 2: 5, 6). А також, що «Він ублагання за наші [Церкви] гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1 Ів. 2: 2). Всі ці вірші говорять про відкуплення людства, і всі вони виразно і переконливо твердять, що воно буде універсальним, тобто, що воно стосуватиметься кожного члена нашого роду.

Після того, як ми вияснили, що таке універсальне відкуплення, логічно виникає наступне питання: «Що містить в собі слово Відкуплення?». Річ у тому, що в грецькій та англійській мові це слово має значення купівлі – здобуття чогось або віддавання чогось взамін за щось. Біблія кілька разів наголошує на цій думці. Нам не тільки сказано, що ми куплені ціною, дорогоцінною кров'ю Ісуса, але ми також маємо Ісусові слова, що Він дав Себе відповідною ціною за грішників (Мт. 20: 28). Вжите грецьке слово – *lutron-anti* – означає ціна, яка є докладним відшкодуванням. Св. Павло наводить таку саму думку, коли каже: «Людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп [*anti-lutron*] за всіх» (1 Тим. 2: 5, 6). Св. Павло ще раз наголошує на цій думці, говорячи: «Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть» (1 Кор. 15: 21-22).

Ось так підкреслена і детально пояснена справа Відкуплення і Викупної ціни за людство. Відкуплення справді є універсальним, бо

охоплює кожного члена нашого роду. Гріх прийшов через одну людину, і лише її засуджено великим Небесним Судом на смерть. Дружина Адама та його діти отримали частку в цьому покаранні не шляхом прямого вироку, але посередньо, бо мірою життя, яке ми отримали від батька Адама, була тільки іскра, оскільки право на його існування було втрачене ще раніше, ніж це життя прийшло до нас. Ось чому наш великий Творець подбав про Універсальне Відкуплення. Оскільки вирок винесено одній особі, Творець зробив можливим, що одна досконала людина змогла відкупити засуджених. Для цього наш Господь, великий Логос, залишив Небесні Подвір'я, упокорився і був вчинений тілом, Людиною Ісусом Христом, Котрий скуштував смерть за кожну людину. Його смерть є достатньою, щоб задовольнити вимоги Справедливості стосовно першої людини, і вона охоплює всі наслідки вироку, які прийшли на людський рід.

ВИЗНАЧЕННЯ УНІВЕРСАЛЬНОГО ВІДКУПЛЕННЯ

Щоб зрозуміти, чого Адам та його рід можуть сподіватися від цього Універсального Відкуплення, ми повинні звернути увагу на те, чим батько Адам був до свого гріхопадіння, бо відкуплення означає приведення його самого та його роду назад до стану, в якому він був до того, як згрішив. Отож:

- (1) Адам мав спільність зі своїм Творцем.
- (2) Він знаходився під Божественним благословенням, яке задовольняло всі його потреби та підтримувало життя, доки він був слухняним.
- (3) Справа вічності ще не була вирішеною. Він перебував у Школі Досвіду, здобуваючи знання, і мав запевнення, що його життя триватиме далі, якщо він буде залишатися слухняним і буде вживати своє знання в згоді з волею Творця.
- (4) Отож він був на пробі вічного життя. На нашу думку, коли б Адам залишався слухняним в цих випробуваннях, він закінчив би школу

досвіду і більше не зазнав би проб та випробувань. Але він не досяг такого стану. В своєму випробуванні він не встояв і вже ніколи не міг закінчити цю школу успішно.

Універсальне Відкуплення, отже, означає приведення Адама та його роду назад до стану випробування, в якому він був, коли згрішив. Те, що загубилося, було відкуплене і має бути повернуте. Божим задумом, як каже нам Святе Письмо, є «Часи Реституції», і ці часи, тобто роки, Реституції є для того, щоб привести Адама та його рід назад до всього, що вони мали на початку. Святе Письмо виразно дає зрозуміти, що досвід людства – спочатку під пануванням Гріха та Смерті, а потім під благословеннями Реституції Месіанського Царства – принесе таке багате знання Бога та Його Плану, що в кінці Царювання Месії кожен член людства матиме свою повноцінну пробу – матиме повне знання, повну нагоду.

Святе Письмо показує нам, що дехто, отримавши всі ці благословення, чинитиме їм опір і грішитиме добровільно, тому вважатиметься негідним подальшої милості Всевишнього і буде знищений в Другій Смерті. Воно показує виразно, що в кінці Тисячолітнього віку дехто з тих, котрі досягнуть повної людської досконалості, не вважатиметься гідним вічного життя, а навпаки, буде знищений в Другій Смерті, бо, маючи свою частку в Універсальному Відкупленні, він не скористався з нагод розвинути характер, який відповідав би Божественним вимогам. Таке знищення є показане в Об. 20: 7-10. Воно також зображене в знищенні класу козлів з притчі про овець та козлів (Мт. 25: 31-46).

ПОЯСНЕННЯ УНІВЕРСАЛЬНОГО СПАСІННЯ

Хтось запитає: «Чи таке відкуплення, про яке Бог подбав, не існуватиме далі і не поверне цих осіб з Другої Смерті?» Ми відповідаємо, що ні. Протягом Тисячоліття Христос надасть всю потрібну і властиву допомогу. Господь буде

«судити поправді весь світ» (Дії 17: 31). Крім того, припускати щось додатково після того, як згадані особи підуть на Другу Смерть внаслідок своєї власної упертої поведінки, означало б ще іншу жертву за гріхи. Гріх, який спровадив смерть на батька Адама, був добровільним гріхом. Смерть Ісуса в повній мірі урівноважить цю річ, але гріх, який приведе до Другої Смерті, буде особистим гріхом, свідомим гріхом з боку кожного, хто вмиратиме Другою Смертю, тому ціною відкуплення кожного такого грішника була б смерть безгрішної особи – жертва за таку особу.

Справа Адама повністю відрізняється від того, що в той час буде з людством, бо кожен з грішників буде винуватий, як свого часу був Адам, і буде особисто засуджений на Другу Смерть. Коли б кожен мав бути відкуплений знову, він потребував би індивідуального Спасителя. Біблія натякає на значну кількість козлів в кінці Тисячолітнього віку, котрі потраплять під покарання Другою Смертю. Відповідно була б потрібна така ж кількість досконалих жертв для їхнього відкуплення від цього вироку. Що доброго принесло б це, якщо вони не отримали користі від всього досвіду теперішнього життя і всього досвіду часу Тисячолітньої Реституції? Ми не можемо собі уявити користь для них з додаткового досвіду.

Тому, мабуть, Божественний План є єдино мудрим, і жодне відкуплення не буде дане для повернення таких осіб з Другої Смерті, і для них не буде жодної надії. Хто захоче помирати за них? Хто захоче їх відкупити? Христос? Ні, бо апостол виразно каже, що «Христос... уже більш не вмирає» (Рим. 6: 9). Чи за таких умов і обставин громада святих ангелів добровільно помре за них, побачивши, що вони згрішили проти світла, знання та пропозиції повної любові? Чи хтось з Церкви, Нареченої Христа, захоче вмирати за них? Віримо, що ні. Чи якась розумна та інтелігентна істота дасть своє життя як відповідну ціну за того, хто був

непоправний в сприятливих умовах? Думаємо, що припускати таке було б нерозумно.

СЛОВО ПЕРЕСТОРОГИ

Нас дивує, що хтось, скуштувавши доброго Слова, ставши учасником Святого Духа, був би настільки податливий, щоб потрапити у пастку хитрощів противника. Слід пам'ятати, однак, що сьогодні противник дуже пильний, намагаючись упіймати в пастку Господній народ. Ми пишемо ці слова, бо є ведені натхненою радою св. Якова: «Браття мої, коли хто з-поміж вас заблудить від правди, і його хто наверне, хай знає, що той, хто грішника навернув від його блудної дороги [поведінки], той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває» (Як. 5: 20). Це зовсім не означає, що Божий народ

не може так чи інакше бути упійманий злом, але шлях противника, його тенденція полягає в тому, щоб вести геть далі і далі від Правди, від дороги Життя на дорогу Смерті.

Ми є в Дні Господа, згаданому апостолом; замість знімати зброю або намагатися якось покращити ясні твердження Божого Слова, або дозволити собі захопитися власною чи чужою філософією замість Божого Слова, ми повинні міцніше скріпити броню, зацепнути наш шолом, підперезати стегна нашого розуму, взяти щит віри і міцно ухопити Меч Духа, яким є Боже Слово, щоб ми могли встояти в цей Злий День і, окрім цього, могли допомогти іншим встояти проти хитрощів нашого великого противника (Еф. 6: 12-18).

R5925 (1916 p.)

ПОРІВНЯННЯ СЛУЖБИ ЗАСТУПНИКА І ПОСЕРЕДНИКА

Факт, що церква є «Тасмницею Бога», став яснішим у межах останніх двадцяти років. Ми знаємо, що Христос і Церква відділені і віддалені від світу в усіх відношеннях. Вони не є ні під старою Угодою Закону, ні під Новою Угодою Закону, а є особливим народом, покликаним, освяченим, розвинутим під особливою угодою, яку вони уклали, в якій ніхто зі світу ніколи не матиме участі. Святе Письмо називає це угодою жертви: «Позбирайте для Мене [говорить Господь] побожних Моїх [святих], що над жертвою склали заповіта зі Мною» (Пс. 50: 5). Це особливий клас побожних, святих осіб, котрі чинять угоду жертви, мають своїм Головою Самого Господа Ісуса. Коли ця громада завершить свою Угоду через Жертву, цей теперішній вік закінчиться. Мойсеєва Угода Закону, дана Ізраїлю, особливо представляла Угоду Закону, яка буде дана світу через позаобразного Мойсея – Христа. Іншими словами, посередником Угоди Закону була одна людина, але посередником Нової Угоди Закону в Тисячолітньому віці є нова Людина, Головою

якої є Ісус, а її члени, як каже апостол, вибираються з юдеїв і поган.

Від часів Ісуса посередник Нової Угоди був у процесі вибору, а «кращі жертви», як основа для Нової Угоди, були в процесі приношення. Протягом цього Євангельського віку Ісус не виконував Своєї служби як посередник для світу, і світ не мав жодних стосунків з Богом, а далі лежить у злому (противнику). Сам посередник був у процесі розвитку. Як говорить апостол, Бог підняв найперше Ісуса, і відтоді піднімає Церкву, і незабаром завершить це підняття. Про цього посередника, пророка, говорить св. Петро в Діях 3: 22, 23 (Див. також 2 Тим. 2: 5, 6). Жодного посередництва не може бути, доки посередник з «багатьох членів» не отримає право на цю посаду. Здобуття цього права складається з Його жертвування відповідно до Його Угоди жертви. Тому Христос, Голова і Тіло, є посередником для світу на майбутнє – в тому ж значенні, в якому Немовля Ісус могло бути назване Спасителем і Царем. Він лише тепер стає Царем і спас досі лише небагатьох зі Свого народу.

Є велика відмінність між працею посередника і працею заступника. Великий посередник між Богом і людиною – Христос у славі – виконуватиме Своє посередницьке служіння впродовж тисячі років і завершить його лише в кінці того часу, коли передасть Отцеві в повній мірі поєднаними всіх, котрі зможуть бути приведені до згоди з божественним задумом. Праця заступника є відмінною і, згідно з Біблією, стосується лише праці, яку Ісус виконує для Церкви протягом цього віку. Церква не потребуватиме жодного заступника в майбутньому. Світ не має жодного заступника зараз. Ми «маємо Заступника перед Отцем, – Ісуса Христа, Праведного». Ісус особисто є Заступником за нас – «Церкву, Його Тіло».

Він є заступником в нашій справі – перш за все через приписання нам заслуги Своєї жертви, роблячи нас гідними перед лицем Отця і прийнятними в якості синів Бога. Завдяки цьому заступництву ми прийняли святий Дух і є новими створіннями в Христі. Як нові створіння ми все ще потребуємо нашого Заступника, бо ми не можемо робити те, що хотіли б, досконало. Ми маємо недоліки плоті, які ми як нові створіння не можемо повністю контролювати. Отож нам потрібен Престол Благодаті і заступник, через Якого ми могли б підтримувати наше теперішнє споріднення з Отцем і таким чином не бути засудженими зі світом.

R5928 (1916 p.)

ПРО ЧАСТКОВО ДОБРОВІЛЬНІ ГРІХИ ПЕРЕД ПОСВЯЧЕННЯМ

Гріх потрібно розглядати з двох різних точок зору. Біблія говорить, що всі є грішниками, бо в Едемі весь рід був на суді і весь рід був засуджений. Ці грішники могли або спалити в тій чи іншій мірі своє сумління, роблячи речі, які, як їм відомо, є погані, і таким чином деградувати розумово, морально і фізично, або могли боротися проти гріха і власних слабостей, намагаючись покращити свій характер і своє життя. До якої міри вони робили одне чи друге, до такої міри вони зростали або вироджувалися.

Але у випадку світу Бог сьогодні не бере до уваги ані однієї, ані другої поведінки. Він подбав про те, щоб усі, хто хоче повернутися до згоди з Ним, мали сприятливі можливості в Тисячолітньому віці, відновляючись повністю до Божого образу та подоби. Це буде їхній час проби. Те, що людство робить тепер, не визначає його вічної долі, хоча теперішня поведінка впливає на характер людей, роблячи їх більше чи менше придатними відгукнутися на нагоди наступного віку. Теперішнє життя деяких людей, здається, робить їх такими твердими, що потрібно буде багато шмагань у наступаючому

віці, перш ніж вони зможуть бути приведені до стану слухняності і здатності навчатися, якщо, звичайно, вони взагалі відгукнуться і своїм серцем прийдуть до згоди з порядками царства. Те, що люди роблять тепер, може деградувати або підіймати їх, але не приведе їх ні до вічного життя, ні до вічної смерті, бо весь світ є під вироком першої смерті, весь є під покаранням, яке прийшло на Адама.

Бог виразно сказав, що має бути майбутнє життя, майбутня надія, сказав чому так зараз є і як має відбутися звільнення від цього виroku. Більше того, Він дав особливе Послання в теперішньому віці, на яке деякі з нас радо відгукнулися. Ми вирішили для себе, що оскільки Бог так милостиво має намір запропонувати вічне життя кожній людській істоті і тепер охочий прийняти тих, котрі бажають бути в згоді з Ним, то ми готові відвернутися від гріха і жити всупереч йому, бути слугами Бога та праведності. Всі, хто займає таку позицію, є спрямовані Господом через Його Слово і Його провидіння до умов та вимог, на яких вони можуть стати членами громади Христа, громади Церкви. Божа

постанова є така широка, що вона зробила щедрі приготування для всіх їхніх потреб.

Тому лише тепер є така річ як гріх на смерть, добровільний гріх, який вирішить їхню вічну долю. Апостол Павло, як мовне знаряддя Господа, говорить, що коли ми, церква Христа, грішимо добровільно, отримавши дух Бога, – після того як ми прийшли до знання Правди, якою вона є в Ісусі, і скуштували небесного дару – не залишається більше жодної жертви за гріхи, а тільки знищення (Євр. 6: 4-6; 10: 26-31). Якщо ми грішимо добровільно після того як полишили гріх, тоді наша поведінка свідчить про спотворення розуму, про зміну серця, про повернення до валяння в болоті. Ніхто, крім Церкви, не може цього зробити, бо лише вони перейшли від смерті до життя. Ми уклали чесну угоду з Господом, і Він не зігнорує її. Він зобов'язуватиме нас до неї, і ми мусимо або виконати нашу угоду або отримати покарання – вічну смерть.

СПРАВА САВЛА ІЗ ТАРСУ

Але жодні гріхи, які ми вчинили до посвячення, не є згаданими добровільними гріхами, які приведуть до другої смерті. Такі добровільні гріхи чинять після посвячення. Візьмімо за ілюстрацію досвід Савла з Тарсу. Виглядає, що Савл не вчинив добровільний гріх, коли переслідував церкву Христа, бо пізніше він сказав, що справді вважав, що виконував Божу службу. З цього добре видно, як такий сильний характер, як Савл з Тарсу, міг думати, що він служив Богу, коли каменував св. Степана і робив інші схожі речі. Він вважав, що послідовники Ісуса з Назарету порушували Юдейський Закон і намагалися повалити юдаїзм. Він думав, що цим він підтримує Божі інституції. Йому і на гадку не приходило, що він робив щось протилежне Божій волі. Коли він був повалений надприродним світлом і почув, як Господь промовив: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?» – то був здивований і сказав: «Хто Ти, Пане?» Для нього було дивною думкою, що він переслідує Господа, бо він вважав, що служить Богу. Проте коли він побачив свою помилку і усвідомив, що

переслідує Господній народ, то відразу змінився і цілковито погодився з божественною волею. Щирістю свого серця він засвідчив, що не чинив зла навмисно.

Ми не можемо припускати, що коли б Савл, каменуючи св. Степана, вчинив добровільний гріх, то Господь відкрився б йому і послав свого слугу Ананія дати йому вказівки. Незважаючи на це, Савл вчинив погано і отримав певну міру шмагання, покарання. Його напівсліпота протягом життя була в якійсь мірі відплатою, виправленням, і допомогла втримати його покірним, коли він згодом отримав об'явлення (2 Кор. 12: 7-9).

Наскільки ми розуміємо Святе Письмо, заслуга Христової смерті не покриває добровільний гріх жодного виду, а лише ті гріхи, які вчинені нами ненавмисно. Здається, що тих, котрі люблять гріх, котрі надають перевагу гріху, Євангельське Послання цього віку не досягає, а найбільше досягає тих, котрі не є задоволені собою, а просто мають труднощі з причин слабостей плоті. Якщо колись, перш ніж прийти до Господа, ці особи чесного серця вчинили певною мірою добровільні гріхи, то вони, ймовірно, мали пізніше певні випробування, які були чимось на зразок шмагань, певні страждання через це – перед посвяченням або потім.

МИ ПОЖИНАЄМО ТЕ, ЩО ПОСІЯЛИ

Коли хтось стає новим створінням у Христі, то, зрозуміло, що всі справи старого створіння юридично залагоджені перед Божим Законом. Кожен, хто входить в склад Христа, стає мертвим в очах Бога як людська істота. Та якщо в своєму минулому житті він порушив певні закони невластивим життям, вчиненням гріхів, які вплинули на його здоров'я, то насіння тих гріхів і далі буде в його тілі. І він, можливо, впродовж усього свого життя буде змушений переносити наслідки минулих поганих вчинків. Якщо, наприклад, в момент спалаху гніву чи під впливом алкоголю він, перш ніж стати християнином, вчинив злочин, йому, мабуть, доведеться страждати через це до кінця свого

життя. Але це не означатиме, що такі гріхи не були покриті заслугою Христа. Це була б природна відплата за поганій вчинок, за порушення Божественного Закону і, мабуть, людського закону. Його гріхи були наслідком Адамових слабостей, а не цілком добровільними; і коли він віддає своє серце Господу, вони більше не згадуються йому.

Тому, на нашу думку, жодні гріхи християнина до посвячення не зарахуються йому після посвячення, хоча слабість чи нездатність, яка виникає з колишніх гріхів, може залишатися в ньому, доки він перебуває в тілі, і він (вона) може завжди боротися з цими слабостями або з їхніми наслідками. «Що людина посіє, те й пожне» – ось універсальний Закон Бога, який діє в нашій істоті, навіть якщо хтось через викупну жертву Христа є прийнятий до родини Бога і отримав прощення. Якщо б не відкуплення через Ісуса, всі ці гріхи означали б вічну смерть. Ніхто не може потурати гріху, щоб це не зали-

шало відбиток на розумі і на тілі, тому новому створінню доводиться боротися з цим набагато більше. Але воно має Господнє співчуття і за нього постійно застосована заслуга Спасителя як покриття за ті гріхи і недоліки, проти яких воно бореться. Воно має престол благодаті, до якого щодня може приходити за очищенням через дорогоцінну кров, і до якого може іти в кожний час потреби.

Факт, що гріхи, яким потурають у волі, залишають свої наслідки в розумі і в тілі, які можуть потребувати років для викорінення, повинен спричинити те, щоб навіть ті, котрі не є посвячені Господу, жили чистим, бездоганим життям, намагаючись, наскільки можливо, бути в згоді з законами свого існування. Якби весь світ міг зрозуміти важливість цього і поступав відповідно, він мав би з цього велику користь в віці, який наступає, коли весь світ буде на пробі вічного життя або смерті.

R5933 (1916 p.)

ГОСПОДЬ ІСУС ГОВОРИТЬ НАМ

Господь Ісус говорить нам, що коли ми хочемо бути вірними світлу, то повинні дозволити нашому світлу світити так, щоб виявляти чесноти нашого Небесного Отця. Він попереджає нас, що багато хто не оцінюватиме нашу добру працю і фальшиво наговорюватиме на нас всяке зло заради Його імені. Він запевнює нас, що діти темряви ненавидять дітей світла, але нагадує, що в цих випадках нам слід радіти і веселитись, бо “велика наша нагорода в небі”. Таким є ставлення дітей світла: вони радітимуть навіть у переслідуванні та горі. Коли вони дозволятимуть світлу, правді світити, то неправда стане очевидною для тих, хто має правильне розуміння та шляхетне серце. R5719:4

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворения (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.